Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!

Komünistler partinize sahip çıkın!

İŞÇİNİN SESİ

Karkerên hemû welatan yekbin!

Yıl: 7, Sayı: 147-148
24 Ocak 1981

CUNTA KENDİ KUYUSUNU KAZIYOR

Murat Civan

Yönetim dizginlerini ele alanlar, toplumsal eğilimleri istedikleri yönde oluşturma ustalıkları oranında, yığınların belli kesimlerini, kısa dönemler için, gerçek çıkarlarına aykırı yönde davranışa sokabilirler.

Ülkemizde yapılmak istenen budur. TKP Leninci kanadının 14 Eylül 1980 tarihli bildirisinde belirtildiği gibi faşizm "tabandan bir hareket olarak değil, tepeden generaller cuntasıyla topluma yerleştirilmeye" çalışılıyor. Tepeden inmecilik, işyerlerinde faşist bürokratik disiplinle, finans-kapital guruplarının ipini koparmışlığını hizaya sokma girişimleriyle, "ucuza taşımacılık yapmazsanız TIR kamyonlarınızı lojistik seferberliğe alırım" tehditleri gibi ekonomi dışı şiddet uygulamalarıyla kendini gösteriyor. Ülkemizin yapısal sorunlarının çözümü için yığınların çağaçıcı inisiyatifinin belirleyiciliğini faşist cunta da derinden duyuyor. Onun için, buğday + et = petrol formülleri ileri sürülüyor. "Çok üretin, az tüketin dışarıya el açmak ağrımıza gidiyor" diye halkına başvuran millet babalığı taslanıyor. Böylece, küçük burjuvaziye özgü yurtseverlik duygularını ve bu ara sınıfın o sıkışmışlığından gelen tasarruf darkafalığını okşayarak yoğun çalışma ve kemerleri sıkma siyaseti etrafında toplumsal heyecan yaratılmak isteniyor.

Ne var ki, karşı-devrimin açmazı, yığınların enerjisini, yığınların gerçek çıkarlarının tersi yöne akıtmaya çabalamasındadır. Faşist cunta, tam da bu nedenle, bir yandan gereksinim duyduğu taban desteğini oluşturmaya çalışırken, öte yandan, bunun istenmedik boyutlar almaması için bürokratik zorlamalara başvuruyor.

Generaller cuntasının son seferinde, bu taktiğin usta uygulamaları yaşandı. Gazetelerde boy gösteren "Dev-Yol çökertildi" manşetlerinin, Nusaybin'den fışkıran petrol umudunun, faşist cuntayı teftişe gelen Batılı liberallerin selametle uğurlanmasının ve Ziya-ül Hak'la kara deneyim alış-verişinin hemen ardından Evrenler güney illerimize parsa toplamaya çıktılar.

Evren, Konya konuşmasında verdiği kurucu meclis takvimi ile Avrupa Parlamentosu'nun olası liberal sıkıştırmalarını savuşturmayı sağlama almaya çalıştı. Kahramanmaraş konuşmasında, önceden tezgahlanan "tek yol Kemalizm" türünden pankartların devrimci gelenekli mahallelerin imzalarıyla ortaya çıkıvermesi, "gitme paşam" nidaları, hergece ziyaret edilen ilin önde gidenleriyle yapılan söyleşilerin harp okulu marşıyla bitirilmesi, vs., düşman genel kurmayının işbirliğini gösteriyor. Evet, bunlar bürokratiktir, tepeden inmedir ama hiç yankılanma yapmıyor da değildir. Açıktır ki, faşist cunta "şovenist Atatürkçü bir demagoji çevresinde küçük burjuvazinin bir kesimini kendisine yığınsal taban yapmada, faşizmin korparatif toplum ve devlet düzenine ulaşmada, emekçi yığınlarının savaşımını boğmada yol aldı". (*TKP Eşgüdüm Komitesi Kararları*, s.17)

Ne var ki, bu yol alma, ekonomik gerçeklerle beslenemiyen ideolojik beyin yıkamanın geçici başarısı düzeyindedir. Küçük burjuvazi, bir yönüyle emekçi, bir yönüyle burjuvadır. Bu açıdan her zaman burjuva fikirlere bir eğilim taşır. Ancak cunta küçük burjuva yığınları burjuva fikirlerle etkilerken, öte yandan onların ekmeğine el atıyor, emekçi yönlerini güçlendiriyor. Cuntanın küçük burjuva yığınları ideolojik etkilemesi, ekonomik gerçeklerle beslenemediği gibi, ekonomik gerçekler küçük burjuva yığınlar üzerinde cuntanın etkisini geçici kılacak, tersine çevirecek niteliktedir.

Bu sayımızda, İnanç yoldaşımızın yazısında "Türkiye Almanya değildir" deniyor. İşte, aynı yazıda sözü geçen ekonomik güç farkı, faşizmin tepeden etkilemesinin toplumun hangi katlarına kadar ineceğini belirliyor. Finans-kapital Türkiye'de oltasını tekel-dışı burjuvalara kadar uzatabiliyor. Liberallerle cunta arasındaki akıl alış-verişi bu tabana dayanıyor.

Düşman genel kurmayı üstünlüğünü ustaca kullanıyor, bir dizi muharebe kazanıyor. Ama genelinde, daha şimdiden savaşı, kaybetme yönünde ilerliyor. Tarihte çok örneği vardır. Örneğin düşman ordular çeşitli kereler Rusya'nın göbeğine kadar çok başarılı görünümde uzanmışlardır. Ama o başarıyla uzanma, orduların geldiği yolu geri dönme gücünü bile yitirip Rusya içinde boğulmasını getirmiştir. Evren paşanın yığınlar arasına seferlerindeki "başarılar" da aynen böyledir. İşçi sınıfımız, komünistler olayları soğukkanlı olarak gözlüyorlar. Biliyorlar ki, asıl önemli olan savaşı kazanmaktır. Kasırga gibi patlamak için birikim sağlayan daha dinç ve güçlü devrimci dalgayı başarıyla karşılayabilmektir.

"Leninizm bu ağır dönemden de yüzünün akıyla ve daha güçlü olarak çıkacaktır. Kadroların korunması ve parti organlarının güçlü illegal örgütlenmesi, düzenli ideolojik eğitim, yayın dağıtımı, fabrika parti guruplarının geliştirilmesi, ülke içinde ve ülke dışında faşizmin sergilenmesi çalışmalarına büyük bir enerjiyle sarılalım. Önümüzdeki dönemin görevleri bunlardır. İşçi sınıfı hareketinin çelik çekirdeği bu temelde gelişecektir. Bu çekirdek, varolan ve dönem değiştikçe ortaya çıkacak olan legal örgütler içinde de etkisini yayacaktır. (agy, s.25)

KAVGA VE YORUM

İŞÇİNİN SESİ

Masrafı: 50p.
Yıllık abone: 15 pound
Türkiye'den: 4 kitap gönderilerek abone olunabilir.
Yazışma adresi: 29 Parkfield Street, London, N.1. England
Teleks: Londra 28107
Baskı Anvil Printers Ltd. (T.U.)

Gönderilen yazıları yayınlama ve tersine bir istek belirtilmedikçe düzeltme ya da kısaltma hakkı yayın kurulunundur. Hiçbir yazı geri gönderilmez.

İÇİNDEKİLER

OKURLARIMIZ YAZIYOR

Erdal Eren'in hesabını devrimle soracağız

Değerli yoldaşlar,

Türkiye finans-kapitali ve onun siyasal erki faşist cunta, Türk ve Kürt halklarına karşı açtığı iç savaşta bir devrimciyi daha katletti: Erdal Eren.

Biz Lenincilere göre, idamların, işkencelerin, sokak ortasında halkı kurşunlamanın, zamların, işsizliğin, yalan ve demogojilerin, kısaca karşı-devrim cephesinden üstümüze gelen bin bir türlü saldırının hesabı ancak ve ancak devrimle sorulabilir.

Faşist cuntaya devrimci cephenin vereceği tek bir cevap vardır. O da burjuva devletini yerle bir edip proletaryanın öncülüğünde bir halk devleti kurmaktır. Yani devrimdir.

Erdal Eren'i yaşatacağız!
Yaşasın devrim!

Y.E.
Ankara

Tüm anti-faşist yayınları izlemeliyiz

Değerli yoldaşlar,

Ülkesi sömürgeci güçler tarafından ilhâk edilmiş, insanca yaşama olanaklarından mahrum edilmiş bir Kürdistan'lı emekçiyim.

Bundan 6 ay önce zorunlu olarak Almanya'ya geldim. *Özgürlük Yolu* sempatizanıyım. Tüm olanaklarım dahilinde anti-faşist yayınları izlemeyi uygun buluyorum ve derginize abone olmak istiyorum.

Çalışmalarınızda başarılar dilerim. Dostça selâmlar.

H.E.
Almanya

Devrimci ama komünist değil

Değerli yoldaşlar,

Siyasal Bilgiler'de SGB bir bildiri dağıttı. Bildiride, "resmi ve sivil yöntemlerle devlet içerisinde güç kazandırılan faşizm 12 Eylül darbesiyle, askeri bir faşist dikta modeliyle iktidarı ele geçirdi" deniyor.

Bildiri, faşist cunta, "ülkücü turancı görüşü değil, Atatürkçü milliyetçiliği maske olarak kullanmaya başladı. Elbette Kemalist düşünceyi kendi gerici ve emperyalist emellerine yararlı şekilde kullandı, kullanıyor" diyor. Bildirinin sonunda, "faşist cuntanın ekonomi politikası, komünistlere en gerici MSP ve MHP tabanından demokratlara kadar çok geniş bir çalışma alanı yaratmıştır" deniyor.

Bildiri, gelecekte faşist cuntaya karşı silahlı halk ayaklanmasından söz ediyor. Bu yönde devrimci nitelik taşıyor ama Kemalist düşünce, MHP tabanında çalışma vb. konularında, kendisine komünist dese de, komünist bir öz taşımıyor.

Yoldaşça selâmlar.

F.M.
Ankara

Faşist cuntaya karşı uluslararası kampanyayı daha da yükseltelim

Yoldaşlar,

Bugün Türkiye zindanlarında resmi rakkamlara göre 100.000'e yakın siyasi tutuklu vardır. Bu, "resmi" rakkamdır ve gerek Batı'da, gerekse Kürdistan'da gözaltında olan binlerce kişiyi kapsamamaktadır.

Faşist cunta, Türkiye emekçi halkının bağrından çıkan komünistleri ve devrimci-demokratları hem zindanlara kapatmakta, hem de "anarşist", "terörist" diye damgalayarak, bu insanların uğruna savaştıkları devrimci idealleri gözden düşürmeğe çalışmaktadır. Cuntanın bu konuda böylesi bir uygulama içinde olmasını kolaylaştıran iki etken sözkonusudur: sağ oportünizm, özellikle menşeviklerin her türlü devrimci eylemi "anarşizm" diye damgalamaları ve küçük-burjuva devrimci-demokrat akımların siyasi bir program ve içerikten yoksun mücadele anlayışları..

Menşevikler burjuvaziyle ağız birliği ettiler. Kendilerinin bir günahı olarak güçlenen "sol" akımları anarşizmle suçlayarak onlardan "kurtuluş" yolunu bulmaya çalıştılar Yalnız orada kalmadılar. Açıkça ihbar, karalama, po-

lislikle suçlama bol bol başvurdukları bir yöntem oldu. Bu ihanetlerini yalnızca bu akımlara karşı değil, Lenincilere karşı da işlediler.

Menşeviklerin cuntanın işini bu şekilde kolaylaştırdıkları bir ortamda bizlerin, TKP'nin Leninci kanadının, hem menşevikler eliyle partimize sürülen bu lekeyi, hem de faşist cuntanın Türkiye devrimci hareketine sürmeğe çalıştığı karalamaları silmesi gerekmektedir. Bu nedenle 100.000'in üzerindeki siyasi tutuklu konusunda uluslararası bir kampanya açmamız çok yerindedir.

Yoldaşça selâmlar.

Ankara

Kurtuluş sosyalizmdir

Değerli yoldaşlar,

Türkiye'nin işçisi dert yanıyor: "Her şeye zam var, bizim yövmiyeler ise artış göstermiyor. Gıda alamıyoruz, ancak ekmekle karnımızı doyuruyorduk, 250 gramlık ekmek de 15TL oldu" diyor.

Türkiye'nin emekçi köylüsü de dert yanıyor. Gübreler bin liraya çıktı. 250 gr. ekmek 15TL oldu ama asıl onu üreten bizlerin ekinine zam gelmedi diyor.

Bu durumda bolşevik tarihine yaraşır ajitasyon ve propagandamızı yapıp, emekçi halka kurtuluşun sosyalizm olduğunu göstermek, biz Lenincilerin görevi oluyor.

Faşist cuntanın sonunun gelmesi, bolşeviklerin disiplinli çalışmasıyla başarıya ulaşacaktır.

Y.D.
İzmir

İşçi kadınlar Leninci safta yer alıyorlar

Sayın *İşçinin Sesi*,

Ben Almanya'nın Röthenbach kazasında bulunan bir kadın arkadaşınızım. Yayınlarınızı elimden geldiğince arkadaşlarımdan alıyorum, ama arkadaşlara uzak olmam nedeniyle gazeteyi düzenli okumam ve Leninist ilkeleri kavramam zor oluyor. Bu nedenle siz yoldaşlardan bir ricam, *İşçinin Sesi*'nin Leninist ilkelerini kavramamda bana yardımcı olmanızdır. *İşçinin Sesi*'ni düzenli olarak bana gönderirseniz çok memnun olurum.

Dostça selâmlar, başarılar.

S.K.
Almanya

Menşevikler ve Maocular elele

Değerli *İşçinin Sesi*,

Ben Hollanda'da işçi olarak çalışan biriyim. Bulunduğum şehirde, bizler birkaç kişi bir araya geldik ve anti-faşist bir platform oluşturmaya çalışıyoruz. Ama karşımıza Maocular ve menşevikler çıkıyor.

En büyük sorunumuz ideoloji yetersizliği bunun için bize bol yayın göndermenizi istiyorum.

Sizlere ve gazete aracılığla Türkiye'deki devrimcilere devrimci selâmlarımı iletirim.

N.A.
Hollanda

Oportünizmi yeneceğiz

Değerli dostlar,

Sizler, açtığınız ideolojik savaşımla TKP'miz saflarında yıllardır sempatizan olarak dövüşen bizlerin gözünü açtınız, yolumuzu aydınlattınız. Ben 1976'dan beri TKP sempatizanıyım. Bu uzun süreç içinde birçok olay beni uzun uzun düşündürür, moralimi bozardı. Örnek vereyim, hem de bizim oportünistlerimize sorayım.

1. 1976 ortalarında çalıştığım fabrikada sendika örgütlenmesine başladık. İşyerinde 350 işçi çalışıyordu. İlk ben atıldım işten. İşveren 3'er 5'er 30'ar atmaya devam etti. Oportünistler bizi zamanından çok önce istifaya götürerek işverene yardım etmişlerdi. İstifa eden işçilerin isimlerini öğrenen ve önünde 25 gün gibi bir zaman olanağı olan işveren elbette boş durmayacaktı, durmadı da. İki yıl sonra aynı işyerinde yine örgütlendik. Kalan 150 işçiden büyük çoğunluğunu saflarımıza yığdık. Bu kez örgütlenmeyi Leninciler yönetmişti, yetkiyi aldık. Şanlı direnişimize rağmen sözleşme imzalayamadık. Çünkü çeşmenin başında oportünistler varmış. Şimdi işyerinde 350 işçiden 15-20 kadar işçi kaldı.

2. Ülkemiz ekonomik, toplumsal ve siyasal alanda bunalım içindedir, çözümsüzlük içindedir. İşçi sınıfımız savaşkandır. 15-16 Haziranlardan, DGM direnişlerinden, 1 Mayıslardan geçmiştir. Bunalımların daha da derinleştiği 1979'da "NATO'ya hayır", "Ölüm füzelerine hayır" yürüyüş ve mitinglerinde yaptığınız neydi? Politik belgilerimizi bir yana bırakarak burjuvaziye yalvaran pankartlar taşıttınız. Hele bir defasında slogan attırmayı yasaklayarak sadece el çırptırdınız. Bu tür eylemler 1958'lerde, 60'larda kalmadı mı?

3. Hergün yüzlerce insan siyasi nedenle tetik çekiyor. Böyle bir ortamda can güvenliğini sağlama anlayışınız Salihli'deki gibi mi? yani savunmasız bir gurubu, güvenlik gurubu olarak menemen bardağı gibi yan yana dizip 2 yoldaşımızı katlettirmek mi?

4. Özellikle son dönemde birçok demokratik yığın örgütlerinde güç kaybettiniz. İşçi yataklarında sürekli geriliyorsunuz. Kalemiz dediğiniz pekçok okulda sesiniz çıkmaz oldu. Bütün bunlar "tü kaka, tü kaka" diye diye bir türlü elinden tutmadığınız küçük burjuva devrimciliğinin doğruluğundan mı, sizin oportünistliğinizden mi?

Yoldaşlar,

Örneklerin, soruların sonu gelmez. Zaten gazetemiz *İşçinin Sesi* bunlarla dolu. Bizler bu yanlışların kökeninde oportünizmin yattığını göremedik. Sorunların çözümünün ideolojik olduğunu göremedik. Çünkü oportünizm bizlerin teorik formasyonunu yükseltmedi. Kendisini cafcaflı sözlerin, kuru sıkıların ardına gizledi.

Oportünizmi yenmeden burjuvaziyi yenemeyiz! Bunu kafamıza iyice soktuk. Kapısına kilit vurdukları örgütlerimizin hesabına kadar her yaptıklarının hesabını soracağız.

P.M.
İzmir

Menşevik fraksiyonlar neden kavga ediyorlar

Menşevik fraksiyonların
"birliği" de
"kavgası" da
ilkesizlik örneğidir.
Avrupa'da çeşitli
menşevik fraksiyonlar
birbirlerine düştüler.
Kavga açıktan
küfürleşme boyutlarına
ulaştığı halde,
daha hâlâ tek bir
ideolojik, siyasal neden
ortada yoktur.
Ciddiyetten bu kadar
uzak bir duruma,
biz de ancak
bir fıkrayla
değinebileceğiz:

Melek, cennetlik
kullarından birine
cehennemi gezdiriyormuş.
Cehennemde, kaynayan
kazanların başındaki
zebaniler, kafasını
kazandan dışarı
çıkarmaya çalışan
günahkârları sopayla
kazanın içine
itiyorlarmış.
Cennetlik kulun
dikkatini çekmiş,
"ne oluyor"
diye sormuş.
Melek, "cezalarını
tam çekmeleri için
kafalarını kazandan
dışarı çıkarmalarına
izin vermiyoruz"
demiş.

Biraz ilerledikten sonra,
cennetlik kul
bakmış ki bazı
kazanların başında
zebani yok olmasına
rağmen, bir kafa
çıkıyor, sonra
kendi kendine
kayboluyor. Adam
şaşırmış. Bunun
üzerine melek
durumu açıklamış:
"Bu kazanlarda
menşevikler var.
Başlarına zebani
koymaya gerek
duymadık. Nasıl
olsa biri
kafayı çıkarınca
diğerleri aşağıdan
çekiyorlar."

TKP yönetiminden hesap sormak tüm partililerin görevidir

Tahsin Mert

TKP içinde Lenininci menşevik ayrımının özü, proletaryanın bağımsız siyaseti ve proleter hegemonyası ile burjuva kuyrukçuluğu ve burjuva hegemonyası arasındaki derin farklılıktır. Bu farklılık, ilk başta CHP'ye tutumda yansıdı. Menşevikler CHP'yi "ilerletmek" için büyük bir "özveri" gösterirken, Leninciler, yığınları CHP'nin uyuşturucu etkisinden kurtarmak için savaştılar. Aynı farklılık, şimdi daha da büyüdü, artık faşist cuntaya tutumda yansıyor!

CHP kuyrukçuluğundan faşist cunta kuyrukçuluğuna

Biraz gerilere, 1979 Ağustos'una dönelim. *TKP'nin Sesi* radyosu Lenincilere karşı şöyle diyordu: "Anti-faşist savaşımın karşısına bir de sol oportünist devrimbazlık çıkıyor. Bu devrimbazlar şu görüşü yaymaya çalışıyorlar: Türkiye'de faşizm MHP ile sınırlı değildir. Faşizm finans-kapitalin seçimidir. MHP faşizmin bugünkü vurucu gücüdür. İktidar MHP'yi kapatsa ertesi gün başka vurucu güçler çıkıverir diyor. Bu yolun yolcuları da MHP kapanmış, ÜGD kapanmış ne olacak, zihniyet ortada duruyor diyenlerle bir yerde birleşiyor: MHP'nin ve ÜGD'nin kapatılması savaşından yan çizmekte. Biri seçim hesabıyla, öteki ise kof sol gevezelikle."

Menşevikler bu sözlerle, "devrim" anlayışlarının MHP' nin kapatılması gibi bir reformla sınırlı olduğunu gösteriyorlardı. Kendileri reformist bir konumdan, reformizmi uygulamadığı için CHP'yi, devrimci olduğu için ise Lenincileri suçluyorlardı.

Lenininci görüşler pratikte doğrulandı

Aynı konuda Lenincilerin görüşlerini, Yürükoğlu yoldaşımız şöyle dile getiriyordu:

"Faşizmi MHP ile sınırlayan, halkta MHP kapatılsın faşizm tehlikesi yok olacakmış gibi boş hayaller körükleyen görüşlere, 'sosyal demokrasiye ileri adım attırma' adına MHP'nin kapatılmasını CHP' den, ordudan, MİT'ten bekleyen görüşlere de kesinlikle karşıyız. Türkiye'de faşizm tehlikesinin ekonomik ve toplumsal kaynağını görmeyen, anlamayan ya da anlamak istemeyen böyle şematik, basit görüşler faşizme karşı savaşı, emperyalizme ve tekellere karşı savaştan ayırmaktan başka sonuç vermez.

"... Gerçekten faşist bir iktidar olasılığı üstünde düşününce görürüz ki bugünkü uluslararası ve ülke içi koşullar altında MHP eliyle bir faşizmdense, 'demokratik ve yurtsever ordumuz' eliyle ya da onun ardında durduğu Kemal Satır gibi 'tarafsızlar' eliyle bir faşizm daha olasıdır. Ve de son günlerde, ordu kumandanlarında, MİT'te görülen 'MHP'li temizleme' mavalı halka, 'faşizme karşı görünümünde faşist bir iktidar dayatma hazırlığıdır..." ("Herşeyin Sonunu Kadrolar Belirleyecektir, *İşçinin Sesi*, sayı 101)

Bu görüşlerin ne denli doğru olduğu somutta kanıtlandı. "Yurtsever ordumuz" eliyle faşist bir iktidar dayatıldı.

Uzun süre CHP'yi, sıkıyönetimi vb. MHP'yi kapatma noktasına "ilerletmeye" çalışan, MHP'nin kapatılmasını, "devrim"le özdeş kılan, menşevikler faşist cunta eliyle MHP kapatılınca pratikten şiddetli bir şamar yediler. Bu şamarın etkisiyle, bir yandan cuntanın faşist olmadığını savunmaya, öte yandan da faşist cuntaya "anti-faşist" yönde adım attırma çabalarına daldılar.

Menşeviklerin cuntadan bekledikleri

Faşist cuntaya ileri adım attırma çabaları içinde menşevikler şimdi cuntayla "yapıcı bir polemiğe" girdiler. Bunu daha iyi gösterebilmek için, Aralık 1980 *Atılım*'ından uzun bir aktarma yapalım:

"Anımsayalım: Evren ilk açıklamasında orduyu teröre karıştırma girişimlerinden söz etmiş, ama sonra Saltık, bu girişimlerin başarısız kaldığını, orduda teröre karşı önlemin söz konusu olmadığını söylemişti. Şimdi, devirme girişiminin ortaya çıktığı bugün, Saltık yine de aynı savı ileri sürebilecek midir? Faşistlerin ordudaki uzantıları, devirme hazırlığına karışan, Türkeş'i 12 Eylül'de konuk eden komutanlar, subaylar kimlerdir? Neredeler? Bunlar halkımızdan neden gizlenmekte, halkın, can düşmanı faşizme karşı, çocuklarının, eşlerinin, kardeşlerinin katillerine karşı savaşımı neden engellenmek istenmektedir?

"Sonra, sorun yalnız MHP'liler sorunu mudur? Ya onlara para sağlayan, onların yerli-yabancı gizli servislerle ilişkilerini kuran, onlara kanat geren çevreler? Bunlardan kimilerinin "emir-kumanda zinciri" içinde yerlerini koruduğu doğru mudur? 12 Eylül öncesi MHP'li tutukluları kaçıran,ya da mahkeme kararları ile salıverenlerden hesap sorulmuş mudur? 1977'nin 1 Mayıs'ında 34 yoldaşımızın kanına girenler ortaya çıkarılmış, hesap sorulmuş mudur?

"Oysa cunta, faşizme karşı, terörizme karşı savaşta temel güç olan işçi sınıfına, onun örgütlerine de saldırıyor. Terörizmin düşmanlarına, kurbanlarına da vuruyor.

"Faşizme karşı savaşımın tek güvencesi halktır, demokratik güçlerin yığınsal savaşımıdır. Tüm halkımız, bu savaşıma katılmalı, onu yurt ölçüsünde örgütlemelidir. Orduda, poliste yurtseverler, her yurttaş, adını yerini bildiği her faşisti onların perde arkası destekçilerini, kontr-gerilla ile, gizli servislerle bağlarını açığa çıkarmalı, kamuoyuna duyurmalıdır."

Bu yazının başlığı "Faşizme karşı savaşın güvencesi"dir. Yazıda bu güvencenin halk olduğu söyleniyor. Halkın yapması gereken ise, faşistleri açığa çıkararak, "anti-faşist" savaşta cuntaya "zorlayıcı" bir destek işlevi görmek olarak konuyor! Yani, TKP yönetimi, halkı, faşist cuntaya destek vererek ona ileri adım attırmak için yardıma çağırıyor! Burjuva kuyrukçuluğu artık buralara varıyor! Tekeldışı burjuvazinin kuyruğuna takılmak, menşevikleri bugün finans-kapitalin kuyruğuna "ilerletti".

Yazıda cuntaya yöneltilen sorulara bakın: Cunta neden Türkeş'i konuk eden komutanları açıklamıyormuş? Neden faşizme karşı savaşımı engellemek istiyormuş? Neden 1 Mayıs 1977 katillerinden hesap sorulmuyormuş? MHP'lileri hapisten kaçıranlardan hesap sorulmuş mu? Neden cunta terörist diye komünistlere, işçi sınıfına da saldırıyormuş? Oysa TKP terörün hem düşmanı, hem kurbanıymış.

TKP yönetimi cuntaya yardım ediyor

Gerçekten, bırakalım komünisti bir yana, *Atılım*'ın dedikleri "komünist" adını taşıyanın bile cüret edemeyeceği denli aşağı bir düzeydedir. Yazı, cuntadan büyük beklentilerin göstergesidir. Faşist cuntadan "anti-faşist" olmasını beklemenin ve bunun için çalışmanın doğal olarak vardığı utanç verici konumun yansımasıdır. Bu faşist cuntaya taban hazırlamaya yardımcı olmaktır!

TKP yönetimine bugüne değin kanmış tüm partililerin önünde ciddi bir yol ayrımı vardır: Ya bu yönetimin, TKP adını faşist cunta kuyrukçuluğuna dek sürüklemesine göz yummak, ya da pratikten de ders çıkararak Lenincilerin yanında saf tutmak!

Anti- mp ryalizm mi emperyalistleşme isteği mi

Emperyalizm ve tekelci burjuvazi, devrimci durumdan karşı-devrimle çıkabilmek, derin ekonomik toplumsal bunalımı tersinden çözmek amacıyla, gerici generaller eliyle faşist bir darbe yaptı. Yerli tekelci burjuvazi bu darbe ile Türkiye'nin emperyalistleşmesinde ... önemli bir aşamaya ulaşmayı amaçlıyor" (TKP Leninci EK Üst Bürosu, 14 Eylül 1980)

Kenan Aydın, Manisa

Faşist cunta içerde komünistlere, devrimcilere, Kürt devrimci demokratlarına kanlı terörle bindirirken, dışarıya karşı da "anti-emperyalist" ve "bağımsızlıkçı" çıkışlar yapıyor.

Cuntabaşı Evren, Ekim Devrimi'nin 63. yılını "kutluyor" (!) Onun Ulusu hükümeti Orta-Doğu'da barışın, bağımsız bir Filistin devletinin kurulmasına bağlı olduğunu açıklıyor. Böylece, Sovyetler Birliği ve FKÖ ile "aynı çizgide" (!) yer alıyorlar. Ardından Dışişleri Bakanlığı İsrail ile ilişkileri konsolosluklar düzeyinde donduruyor (?)

Yine Evren, "dışardan" (yani emperyalist ülkelerden) yapılan müdahalelerin "demokrasi"ye (!) dönüşü zorlaştıracağını söylüyor. Şöyle diyor: "Bu güzide millet kendi kendine karar verir, dış baskılarla değil!"

Liberal şakşakçılar

Ardından "anti-emperyalist" ve "bağımsızlıkçı" yazar İlhan Selçuk faşist Evren'i alkışlıyor: "Bu sözlerin altına imzasını atmayacak kişi düşünülemez. Tam bağımsız ve demokratik Türkiye'ye doğru bu inançla yürünebilir." (*Cumhuriyet*, 22.12.1980) Aynı gazetede bir köşe kapan sosyal-demokrat Altan Öymen de Evren'e tam destek veriyor.

Aynı tür yazarlardan bazıları da, gerici generallerin "anti-emperyalist" ve "tam bağımsızlıkçı" politika izlediğini "belgelerle" kanıtlıyor. Örneğin, Örsan Öymen, 11 Aralık tarihli Milliyet'de şöyle yazıyor: "1979 Aralığı'nda ve 1980 Martı'nda, iki kez, Türkiye'nin kapısına, RDF adlı itfaiye ordusunun (ABD'nin Basra körfezi için kurduğu, 200.000 kişilik özel ordu — İ.S.) körfez operasyonunda Türkiye'deki üs ve limanlardan yararlanabilmek için resmen başvuru yapıldı. Ama ikisinden de Genel Kurmay'ın beyinlerinden "Okey" alamadı Sam Amca... Bizimkiler... Orta-Doğu'nun petrol bekçiliği için Türkiye kapılarını kapalı tuttular sıkı sıkıya. Bunları ben söylemiyorum. Amerikan dış ilişkiler ve savunma uzmanlarınca Kongre'ye sunulan resmi bir Rapor söylüyor. Aynı Rapor, bir başka gerçeği de vurguluyor. Diyor ki, 1950 yıllarından 1960'ların sonlarına doğru Türkiye, ABD'nin Orta-Doğu'daki stratejik hedeflerinin aktif bir destekçisiydi. Ama 1960'ların sonlarında, Amerika'nın bölgedeki eylemlerine katılma arzusu giderek azaldı. 1980'de Basra Körfezi üzerindeki Amerikan Askeri gücüne destek olmayı ısrarlı bir şekilde reddetti. Bölgede herhangi bir operasyona girmeme konusunda kararlılığıyla dikkati çekti (*Rapor Tarihi:* 19.9.1980, No: 1B-79084)".

Acaba menşeviklerden özür mü dilesek

Artık, bu belgesel kanıtlamayı (!) da okuyunca, menşeviklerden özeleştiri yapıp, haklıymışsınız diye ellerine kapanmak mı gerekiyor? "Amerika değil 50 milyon 150 milyon dolar verse de U2 uçaklarına Türkiye'den geçiş izni vermem" dediği için menşeviklerin ulusal kahraman ilân ettikleri Evren efendinin efsanesi yoksa doğru mu?

Kazın ayağı hiç de öyle değil. Türkiye emperyalizme bağımlı bir orta kuşak ülkesi. Devlet tekelci kapitalizmi var. Bu temel üzerinde finans-kapital hem ekonomiye hem devlete egemen ve yön veriyor. Finans-kapital, şimdilik orduyu sürerek devrimci savaşımı bastırmış görünüyor. Ama ekonomik ve toplumsal bunalımı önleyemiyor. Yeni ve daha güçlü bir devrimci dalganın nesnel temeli ortada duruyor. Bunu kaldırabilmek için "süper kâr" gerek ki, büyük emperyalistler gibi toplumda belli bir denge kurabilsin! O zaman "orduyu fazla yıpratmadan geri çeksin", akgüncü Ecevit eliyle "gıdım gıdım bazı özgürlükler" dağıtsın! Tüm bunlar için finans-kapital dışa açılmayı istiyor!

Türkiye'nin iç sömürgesi Kürdistan var! Finans-kapital, 1974'de ordusuyla işgal ettiği Kuzey Kıbrıs'ı da hızla sömürgeleştiriyor. Ama bunlar yetmiyor. Yeni sömürgeler istiyor. Ve bu da Batılı efendileriyle aşık atmasını gerektiriyor! Liberaller ve oportünistler bu aşık atmayı finans-kapitalin emperyalistleşme çabasını halka anti-emperyalizm diye yutturmaya kalkıyorlar.

Kuzu postunda kurt ve kuyrukçuları

Peki, finans-kapital dışa hangi yöne doğru açılacak? Batı'nın emperyalist ülkelerine olamayacağına göre, Orta-Doğu'ya, Arap "komşularımız"a, Afrika'ya doğru açılmak isteyecektir. Ve bu oluyor da. Libya, Suudi Arabistan, Nijerya'da inşaat ve ilaç alanlarında çok çeşitli yatırımlar vardır. Ama "yetersizdir". Artırmak için, Arap ülkeleriyle "cephe ve eylem birliğine" girilmeli, rakip İsrail'e karşı neredeyse Filistin kurtuluş savaşçısı kesilmeli, hatta yer yer AET'lere, NATO'lara, IMF'lere, dünya bankalarına bile atıp tutulmalıdır!

Bugün Mümtaz Sosyal gibileri "Türkiye İMF'ye, AET'ye bağımlılığı kırmalı, İran-Irak savaşının yıkımından da yararlanarak inşaat sektörüyle, tahıllarıyla Arab ülkelerine girmeli "derken", "anti-emperyalistlik" değil düpedüz emperyalistleşme planı yapıyor. "Sol" cephede niceleri bu koroya katılıyorlar. Birbuçuk yıl önce *Savaş Yolu*'da aynı yolu gösteriyordu! Şimdi de radyo İsrail'e karşı tutumda el altından cuntayı destekliyor! Menşevikler orta kuşak Kautski'cilerdir!

Siz emperyalistleşene kadar biz devrimi yapacağız

Emperyalistleşme isteği, emperyalizm gerçeğine dönüşür mü? Kapitalizmin eşitsiz gelişme yasası gereği, kuşkusuz bazı ülkeler öne fırlayabilirler. Yani sorunun yanıtı, teorik düzeyde "evet"dir. Ama pratikte Türkiye burjuvazisinin bu isteği kursağında kalacaktır!

Üniformalı finans-kapital sözcüsü Evren, "bu millet kendi yağıyla kavrulmasını bilmiştir" diyor ama ekliyor: "*Aç kalarak* (abç) yapması gereken işleri yapmıştır". İşte biz de tam bunu demek istiyorduk. Siz milleti aç bırakarak amacınıza ulaşana kadar, aç milletimizin devrimci öncüsü işçi sınıfımız, aç gözlü "milletimiz"in faşist öncüsü finans-kapitali mülksüzleştirecektir. Geçirilen devrim provasında işçi sınıfımız bu yeteneğini kanıtladı, şimdi güç topluyor, gala gecesine hazırlanıyor. Bu hazırlıkta TKP'nin Leninci kanadı, faşizme, liberalizme ve oportünizme karşı döne döne dövüşerek başı çekecektir!

İrad ve ylem birliğimiz çelik disiplinimizle gelişiyor

Faşist cuntaya karşı savaşta profesyonel parti anlayışının, disiplin anlayışının önemi artıyor. Savaşımıza ışık tutması bakımından TKP Leninciler Konferansı Tutunakları kitabında disiplin üzerine tartışmaları kısaltarak yayınlıyoruz

"Disiplin ve Konspirasyon Üstüne" başlıklı karar tasarısının okunmasından önce Veli Dursun Yoldaş, disiplin konusunda genel görüşme açılmasını istedi. Önergesi oybirliğiyle onaylandı.

Kenan Yoldaş, görüşmeye temel olması için Veli Dursun Yoldaş'ın söz almasını ve daha sonra görüşme açılmasını önerdi.

Kenan Yoldaşın önerisi onaylandı.

Veli Y.: Yalnız bir ön hazırlık yapmadım, konuşmam planlı olmayacak.

Disiplin sorununu önemle değerlendirmemiz gerekir. Yükselen, komünist bir hareketiz. Çelik disiplin sözünü hepimiz biliyoruz. Ama bu ne anlama geliyor, bunu biliyor muyuz? Lenin, bir sorunun tüm yanlarını "aynı ağırlıkla" koyan insanlarla alay ediyor. Sorunumuz büyük ölçüde buradadır. Biz siyasal bir savaş veriyoruz. Oportünistlerle yedi-sekiz aylık savaş boyunca kuşkusuz sorunun daha çok bir yönünü vurguladık. O gün için ana sorun, parti içinde tartışma kanallarının kapatılması, örgütün dondurulması, disiplin adına, konspirasyon adına, klikçiliğin, fraksiyonculuğun yapılmasıydı. Sorunlarımızı tartışmayla çözme olanağı tanınmamıştı. Bunun için büyük ölçüde açık tartışma üstüne bastırdık. Bunun öteki yanı, örgütlü bir hareket olma yanıdır. Bu ikisi birbiriyle çelişmiyor. Tam tersine birbirinden kaynaklanıyor. Fakat deneyimsiz, yeterince kavrulmamış yoldaşlarda yanlış anlamalar doğabiliyor. Biz ancak disiplin yönünü, açık tartışmayı engellemeyen disiplin yönünü de bugün hareketimize oturtursak, "Leninciler uzlaşmaz" ilkesini saçmalığa kadar götürmeyip, uzlaşmazlığı ilkesel sorunlara saklarsak başarılı bir hareket oluruz.

Hepimiz değişik yerlerden geliyoruz. Önümüzdeki dönem, kadrolarımızın bolşevikleşmesi dönemidir. Hepimizin ve hepimize bağlı olan örgütlerin kişiliğini geliştireceğiz. Hepimizin diyorum, altını çizerek. Bolşevikleşme süreci hepimiz için geçerlidir. Bize gelen kadrolar en devrimci duygularla donanmış kadrolardır. Ama gördükleri, öğrendikleri yöntemler, en azından yoldaşlarına yanaşımda bile menşevizmin etkisini taşıyor. Hele altlara doğru inince bu daha da artıyor. Önümüzdeki dönem bolşevikleşme dönemidir. Her yönden, teorisiyle, pratiğiyle, örgütüyle, her yönüyle bolşevikleşme dönemidir.

Değişik bölgelerde değişik eğilimler var. Bunları gözlemek çok kolay. Başka türlü olamazdı da. Böyle olması kaçınılmazdır. Ancak bu farklı eğilimlerin giderilmesi gerekiyor. Ülke çapında tek stili olan bir yönetim, tek stili olan bir örgüt haline gelmemiz gerekiyor. Bu, Konferans'a katılan yoldaşlardan başlar. Elbette bu da konuşmayla tam olmaz. Birlikte yürüyerek olacak bu iş. Birbirimizin üstün yanlarından yararlanarak, birbirimizin eksiğini kapatarak olacak.

Örneğin Eşgüdüm Komitesi toplantıları nasıl yürüyecek? Geçmiş deneyden bazı sonuçlar var. Bir takım örnekler gösteriyor ki, disiplin şu anda bizim istediğimiz düzeyde bir disiplin değildir. Örneğin bir yoldaş, "sorumluluğu üstüme alıyorum, bu kararı kabul etmiyorum" diyebiliyor. Olabiliyor bazen. Böyle dediği zaman örgüt kalmıyor ortada. Herkes bunu söyleyebilir. O zaman örgütlü savaş nerede kalır? Ve bu tür "keskin" tutumlar hangi konularda ortaya çıkıyor? İdeolojik konularda *değil.* Öyleyse bunlar çok daha başka türlü çözülebilir.

Bu çeşit tutumların yok edilmesi gerekir. Menşeviklerle olan deneyden kalkarak genelleme yapmayın. Tabii ki biz öyle disiplini tuzla buz ederiz. Ama orada sorun başkadır. Biz yıllar yılı didindikten sonra, hem de ayrılıkları *en önemli ideolojik konularda* tutarak onlara "dur" dedik. Biz kavgayı açığa çıkarttığımız zaman bile, Politbüro'nun verdiği tüm görevleri yapıyorduk. Yoksa bunun adı başıbozukluk olur. Bunun bir ölçüsünün olması gerek.

Şimdi oturacağız, burada karar vereceğiz. Güzel. Herşey oybirliğiyle çıkıyor. Güzel. Ama çıkmayabilir de. Kimse bundan gocunmaz. Oybirliğiyle çıkması iyi birşey ama çıkmasa ne olacak? Diyelim ki 15 kişiyiz. 9'a 6 olsa, o 6 yoldaş ne yapacak? Ne olacak yoldaşlar? Geçmiş deneylere bakarak, ne olacak sorusunu yanıtlamak kolay değil.

Fatma Y.: Gerçekten biz menşeviklere karşı yıkıcı bir tutumla ortaya çıktık. Çok doğaldır. Onları yıkmak için yola çıktık. Bu yıkıcılığı kendi aramıza taşımamak bizim için çok önemlidir.

Dursun Yoldaş da değindi, keskin tutumların tek bir gerekçesi olabilir. Lenin'in de fraksiyon olarak ayrılmaya izin verdiği tek nokta odur: Derin ilkesel ayrılık. Onun dışında keskin tutumlar, pireye kızıp yorgan yakmak fraksiyonculuktur. Biz pireye kızabiliriz. Bağırırız çağırırız ama bilinçli davranıyorsak, hareketimizin içinde bulunduğu durumun, yüklendiğimiz ağır sorumlulukların farkındaysak yorganı bu işe bulaştırmayız.

(...)

Yapıcı tutumdan biz, açık tartışmayı anlıyoruz, örgütlü tartışmayı anlıyoruz. Açık tartışma zaten bir haktır. Doğru dürüst bir partide bu hakkın kullanımı örgütlü olur. Bu birinci nokta. İkincisi, açık tartışmanın da sınırı vardır. Yığınlara birşeyi sergilemeyecekse yalnız birkaç kişinin kişiliğini tatmin edecekse, açık tartışma diye bir sorunumuz yok bizim. *Açık tartışmanın sınırı devrimci çıkardır.* Demek ki, kişilikler temelinde bir açık tartışmaya girmeyiz. Bunların hepsini biliyoruz. Konuşmamdaki amaç, bilmenin yetmediğini belirtmektir. Önümüzdeki dönemde bunları beynimizdeki bir nöbetçi durumuna getirmek zorundayız. Bir öz bilinç haline getirmeliyiz ve her türlü davranışımızı denetim altına almalıyız. Yoksa işler tepkisel gelişir. Bu hareket gerçek bir komünist disiplini kurmadan başarıya ulaşamaz.

Cabbar Y.: (...) Menşeviklerdeki yanlışları gördük. Onlara karşı çıktık. Biz bunları gözönüne alarak, bugün oluşturulacak nüveyi sağlam kurmalıyız. Bu nüveyi, yarın Türkiye devrimci hareketinde, büyük rol oynayacak örgütün çekirdeği olduğunu gözönüne alarak kurmak zorundayız. Bu nedenle çok temkinli olmak zorundayız. Üye sayımız mümkün olduğu kadar çok olsun, ya da ortaya çıktığımız bölgeler mümkün olduğu kadar çok olsun anlayışıyla yola çıkıp bir takım ilkesel noktaları unutursak kurduğumuz yapıyı düzeltmek çok zor olacaktır. Böyle bir anlayışla değil de, nitel

yönü ön plana çıkaran bir anlayışla — ki disiplin meselesinin özü burada yatar — kuracağımız örgütler ileride o derecede başarılı olacaktır, o derecede düzgün bir rota izleyecektir. Burada ilkesel bir anlayış söz konusudur.

(...)

Veli Y.: Cabbar Yoldaş ilginç bir noktaya değindi.

(...)

Yoldaş örgütü kurarken temkinli olmak, niceliği değil, niteliği öne çıkarmak gerekir diyor. Büyük olalım, her bölgede olalım yerine, sıkı disiplinli komünist çekirdekler kuralım diyor. Bu, kimsenin karşı çıkamayacağı genel bir doğrudur. Yalnız, bu doğruyu *bugün Türkiye'de* nasıl anlamak gerekir konusunda mekanikliğe düşebiliriz. Ortamın bize yüklediği görevleri atlayabiliriz. Yoldaşın söylediği, genel parti kuruculuğu ilkesidir. Biz bunu hangi toplumda ve nasıl bir dönemde uygulayacağız? Bir taraftan da "zaman geçiyor, ne yapacağız?" diyorsunuz!

Türkiye'de devrimci durum hızla yükseliyor. Belli bir nicelik gücü olmadan, olayların akışını etkilemenin olanağı yoktur. Demek ki Türkiye' nin ortamı bizi her bölgede var olmaya ve mümkün olduğu kadar çok yoldaşı örgütlemeye zorluyor. Öte yandan, parti kuruculuğu ilkeleri, aynen Cabbar Yoldaş'ın dediği gibi çok daha temkinli, çok daha yavaş olmayı, çok daha kalıcı komünistleri örgütleyerek yürümeyi gerektiriyor. Bu ikisi arasında nesnel bir *çelişki* vardır. Olmadığını herhalde kimse söyleyemez. Bugün Türkiye'de bir eylemde sokaklara binlerce insan dökülüyorsa, 100'e yakın fraksiyon varsa, yığın kavramı değişmişse, yığın kavramının içeriği giderek büyüyorsa, bir partinin, bir siyasal hareketin Türkiye'deki gelişmelere damgasını vurabilmesi için yalnız nitelik yetmez yoldaşlar. O niteliğin nicelikle de beslenmesi gereklidir.

Bizim, menşeviklerin anladığı biçimde, "yığınsal parti" olmak gibi bir derdimiz yoktur. Ama şimdiki durumumuza bakalım. Biz daha bu kadar ufakken bu tür konuşmalar oluyor. Benim endişem oradadır.

(...)

Bu konuda Lenin'in yazdıklarını çok dikkatli değerlendirmek zorundayız. Lenin büyük partinin elbetteki her zaman daha kolay iş yapacağını söylüyor. Ama diyor ki, bu olmuyorsa — dikkat edin, bu *olmuyorsa* diyor Lenin — küçük bir parti bile doğru bir ideoloji, doğru bir siyaset izlerse fırsatını yakaladığı zaman yığınları devrime götürebilir. Daha zordur ama olanaksız değildir. Sorunu böyle koyuyor. Bize gelince, biz de partiyi Türkiye'nin bugünkü ortamında kuruyoruz. Ölçütleri düşürmek yanlısı değilim, ama tüm bölgelerde olmayı, ve olabildiğince de büyük olmayı yeğlerim. Bunun için bazı riskler göze alınmaz mı? Alınır. Çünkü devrimci durum dönemindeyiz. Yönetim kadrolarını gerçekten sağlam tutarak, kapıları daha geniş açmak zorundayız. Bu durum bölünme tehlikesini arttırır. Bu durum, faşizm gelirse, baskı gelirse, o gelenlerin büyük bir bölümünün otuzbin lâf söyleyerek uçup gitmesi tehlikesini arttırır. Ama biz o arada sürekli eğitim yapacağız. İdeolojimiz sürekli gelişiyor. Yönetim kadrosu ne yaptığının farkındaysa, nasıl bir süreçten geçerek parti kurduğunun farkındaysa, bu gelenlerin bir bölümü en kötü günde de partisinde kalır. Onun için ben bu dönemde kapıya üç defa kilit vurma yanlısı değilim. Devrimci durum diyoruz. Devrimci durumun görevlerini yerine getirmek gerekir. Bu, insanla oluyor. Gömücü bir örgüt anlayışına gitmemek gerekir. Bir komünistin taşıması gereken özellikler konusunda kitaplardaki ölçütleri uygulamayı düşünüyorsanız, o zaman belki bizler de bu parti içinde olamazdık. Çünkü onlar ideallerdir. Bu işler yaşamın içinde, orası burası aksayarak yürür. O idealleri de sürekli aklımızda tutacağız, ona ulaşmaya çalışacağız.

Fatma Y.: (...) İlkelerde orta yolculuğun hareketleri çürümeye götürdüğünü gördük yaşadık. Tepkimiz onadır. Bize bu anlamda uzlaşmasız insanlar gerek. Ancak gerçekten Leninci olmak istiyorsak, Lenin'in uyguladığı yöntemlere çok dikkatli bakmalıyız.

(...)

Parti içinde uzlaşma vardır. Her olayda, çıkan her farklılıkta, her anlaşmazlıkta, o anlaşmazlığın, bütün içinde ne kadar yer tuttuğunu derhal düşünmek zorundayız. Derhal bu soruyu yanıtlamak gerek. Birşey tuttuğu yer kadar sorun olmalıdır. Bu soru yanıtlandığında tepkinin dengesi de gayet güzel hesaplanabilir. Lenin'in yıkıcılığı ile yapıcılığı bu eksen içindedir. Lenin, bu konularda aynı düşünüyoruz, şu konularda farklıyız, ama farklı olduğumuz konular gündemde ilk sıralarda değil, bunları zaman içinde çözebiliriz diyor. Hiçbir zaman bir yoldaşına karşı itici bir tutum takınmıyor. Bir yoldaşı değerlendirirken onu teraziye vuruyor. Kişilerin bir harekete yararı ile zararı arasındaki dengeyi hesaplıyor. Kötü yanını, eksik yanını kabullenmek uzlaşma mıdır? Uzlaşmadır. Günün konusu olmamasına rağmen, sürekli olarak insanın yüzüne o yönlerini vurmaya başlarsan hiç de uzlaşmasız olmuyorsun aslında. Saçma oluyorsun yalnızca. İkincil, üçüncül derecedeki konularda uzlaşmak zorundayız. Belli bir disipline yer ve zaman olarak uymak zorundayız. Şuna da çok dikkat etmek gerekiyor: Her meseleyi ilkesel olarak sunma eğiliminin de doğması çok kolay ve yanlıştır. Buna da dikkat etmek gerekir.

(...)

Demir Y.: (...) Şimdi şöyle bir düşünelim, Leninci bir örgüt, disiplinli bir hareket, taktiklerini, kararlarını yaşama geçirirken nasıl davranmalıdır? Birinci sorun sanıyorum, kollektif karar alma mekanizmasıdır. Bu tartışma sorunuyla bağlıdır. Parti içinde nasıl olacak bu tartışma? Diyelim ki Eşgüdüm Komitesi içinde bir taktik sorunda farklı görüşler ortaya çıktı. Nerede yapacağız bunun tartışmasını? Gazetede yapmayız. O aşamada gazetede yapılmaz. O halde, konunun tartışılmasını önce organ içinde sağlamak gerek. İl komitesi düzeyinde ise, il komitesi bu tartışmayı yapmalıdır. Burada ana sorun, herkesin birbirini ikna etmesidir. *İşçinin Sesi*'nin ilk yıllarından bu yana süren bir alışkanlık, bugün bizim Konferansımıza da yansıyan bir alışkanlık, bir gelenek, kararların hep oybirliğiyle geçmesidir. Ama diyelim ki, bunu başaramadık. Yoldaşın sorduğu soru da oydu. Çoğunluğun kararına uyulur. Çoğunluğun kararına uymak da iki türlü anlaşılabilir. "Karar yanlıştır, ama ne yapalım örgüt çoğunluğu böyle söylemiştir" demek de doğru değildir. Bu tür kabullenme insanın uygulamasında bazı aksaklıklar yaratabilir. Gönülsüz, gereken çabayı göstermeyen, gereken enerjiyle işe sarılmayan, kararı aşağıya doğru iletirken koşullar koyan bir yaklaşımla örgütsel çalışmanın merkeziliği, gerçekleşemez. Küçücük vurgu farkları bile ileride büyük farklılıklara yol açabilir. Yani yalnızca ikna olduğumuz noktalarda değil, ikna olunmayanlarda da kararlara titizlikle uyulmalıdır. Ciddi, ilkesel bir sorunsa o zaman durum başkadır. O zaman tartışmayı genişletmek gerekir.

(...)

Partinin çekirdeğini, yönetici kadrosunu oluştururken olabildiğince dikkatli davranmak, olabildiğince ihtiyatlı davranmak kuraldır. Çünkü oradaki uyumsuzluk, oradaki yanlış saptamalar, kadroların yetersizlikleri, hareketin geleceğini belirleyebilir. Öte yandan partinin üye sayısını çok yapalım diye kendimize bir hedef koymuyoruz. Ama siyasal taktiklerimizi yaşama geçirebilecek, vurduğu yerden ses getirecek bir nicelik gücüne de sahip olmamız gerekir. Yığın partisi kavramını biz yığın etkisi olarak kabul ediyoruz. Yığın etkisini sağlamak gerekir diyoruz. Yığın etkisini nasıl sağlayacağız? Yığınlarla aramızdaki bağı nasıl sağlayacağız? Bu konuda geniş olmak gerekir. Bunun örgüte gevşeme getireceğinden korkulmamalıdır. Yönetim kadrosu sağlamsa hiçbir şey olmaz. Orada endişemiz varsa, o zaman enerjimizi bir süre belki de oradaki sorunları çözmeye çalışarak harcayacağız. Ama

bu sorunların çözümü bile yığın bağı olursa daha sağlıklı gelişir.

(...)

Bolşevik parti yaratmak zor bir görevdir. Hepimiz yaşıyoruz, sarsıntılar geçiriyoruz, bunalımlar geçirebiliyoruz. Çalışmalarımız genel olarak hareketi ilerletiyor mu, ilerletmiyor mu? Ondan kuşkumuz yoksa, o zaman uzlaşma dediğimiz şeyi sonuna kadar savunmalıyız. Birbirimize yardım etmeliyiz. Kimin eksiği yok. Herkesin eksiği var. Bu çerçeve içinde düşünmezsek o zaman kişisel çatışmalar ön plana çıkar. O da hastalıklı birşeydir. Biz menşevik partide bunu yaşadık. Tartışma yok, kulis var, kişisel hesaplaşma var. Bilmem kim ve adamları var. Örneğin uzun bir süre benim tavrımı tamamen kişisel bağlılıklara, duygusallığa bağlamışlardır. Veli Dursun'un yakın yoldaşıdır, ondan böyle yaptı dediler. Ya da belli bir dönemde, ondan giden rapor ile benden giden bir rapor arasında benzerlik varmış, siz haberleşiyorsunuz dediler. Çünkü kafalarındaki mantık bu. Başka türlü düşünme ölçütleri yok. Bizimki böyle değil. Önemli olan disiplini, eleştiri-özeleştiri mekanizmasını sağlıklı işletmektir.

(...)

Cabbar Y.: (...) İdeolojik konularda, ilkesel konularda uzlaşmacılık olmaz. Ama diğer konularda olur. Ben "uzlaşmazız" diye paldır küldür gidelim demiyorum. Başta da söyledim. Özellikle bu konunun kadrolara yansımasında bir takım yanlışlarımız oldu. Ama öğreniyoruz işte. Benim konuşmam bu noktayı içermiyordu. Sorun yöntemlerimizin ortama uydurulmasında ortaya çıkıyor. Hem çok hızlı bir biçimde nicel bir güç olmak zorundayız, hem de komünist çekirdeği korumak zorundayız. İki görevden herhangi birisinde kapıyı kapalı tuttuğumuz zaman, ya da yarım açtığımız zaman bunu başaramayız. Her ikisi için de geniş alan açmak zorundayız. Nicel olarak büyüme konusu elbette en çok üzerinde durmamız gereken yöndür. Ancak bunu yaparken, yapıyı bozmamalıyız. Anlatmak istediğim buydu. Bu konuda Konferans'a gelmeden önce Türkiye'de yanlışlar yapıldı. Konferans olarak eleştirdik. Bu çeşit yanlışlara bir daha düşmeyelim diye endişe ediyorum. Kollektif çalışma, örgütlü çalışma, bunlara tabii katılıyorum. 7 kişi öyle der, 5 kişi böyle derse ne olur sorusunu da böylece yanıtlamış oluyorum. 7'nin dediği olur. Bu konuda ödün verilemez. Ortası da bulunamaz bunun.

Veli Y.: Bu partiyi kurma döneminde olduğumuz anda Türkiye'de devrimci durum var. Halk ayaklanmış. Herkes birbirine girmiş. Türkiye iç savaşa gidiyor. Böyle bir ortamdayız. Onun için daha cesur örgütlenmek zorundayız. Sanıyorum bunu *Zayıf Halka*'da yazdık. Daha atak, daha cesur olmalıyız. Lenin böyle öğretiyor. Devrime doğru büyümek zorundayız. Devrime doğru kitle kavramı büyür. 500 kişiyi 10 kişiyle yönetebilirsin. Ama 500.000 kişiyi yönetemezsin. İki milyon insan yürümeye başladığı zaman kaybolup kalırsın. Sesin çıkmaz. Nicelik ve nitelik arasında çok yakın bir ilişki vardır. Yalnızca nitelik diye tutturmayalım. Nasıl olacak bu nitelik? Bence örgütlenmeyle, bütün bölgelere yayılmakla ve örgütümüzü büyütmekle olacak. Mikroskopik sayılar içindeyiz. TKP' nin bütünü de, onun içindeki biz de öyleyiz. Çok cesur davranmak zorundayız. Yoksa Türkiye'deki olayların gidişine damgamızı vuramayız. Bunun sağdan sola, ya da soldan sağa savrulma ile hiçbir ilgisi yoktur. Fakat bir yaptırımı vardır. Kapıdan içeri girmede ölçütleri bilinçli olarak genişletmek zorundayız. Ustalık oradadır. Ondan sonra onları eğitmek zorundayız. Ben toplantının başından beri eğitim diye bastırıyorum. Hiçbiriniz örgütlerinizde düzenli ve tutarlı bir eğitim yapmadan buraya geldiniz. Örgütü dar tutmaktan söz ediyorsunuz. Ben de diyorum ki Türkiye'de devrimci durum var ve bu ortamda biz Türkiye'de siyasal yaşama etki yapmak istiyorsak *İşçinin Sesi* için savaşa gönüllü kim varsa, alacağız. Alacağız, *eğiteceğiz*. Tabii ki bu, girişte belli ölçütlere etki yapacaktır. Bu nesnel bir durumdur. İstesek de istemesek de bunun belli bir sonucu olacaktır. Bu da yaşamın diyalektiğidir. Kapıdan içeriye girişte sorduğumuz soruları azaltarak ödün vermiş oluyoruz. Ama biz bu ödünü *geri almak için* veriyoruz yoldaşlar. İşte menşeviklerle aramızdaki fark buradadır. Onlar partiyi han kapısı gibi açıyorlar, sonra da birşey yapmıyorlar. Biz kapıları açacağız. Ancak verdiğimiz o ödünü geri almak için açacağız. Yönetim kadrosu akıllı bir yönetim kadrosu ise, adım adım o verdiği ödünü ondan geri alacaktır. Onu olması gereken ölçütlere yükseltecektir.

Ayrıca sözünü ettiğim çelişki yalnız devrimci durumda değil, her durumda vardır. Kitapta yazılan komünist insanı sokakta bulamazsın. O parti içinde yıllarca savaşarak yetişir. Alıp, yetiştireceksin. Aldığın insanla partinin kitaplardaki ölçütleri arasında elbette fark olacaktır. Eğer parti dışında gerçek komünist savaşçılar olunabilseydi partiye gerek kalmazdı. Bu her yerde böyledir. Üstelik Türkiye'de bu daha da fazla böyle olmak zorundadır. Çünkü Türkiye'de devrimci durum var. Mutlaka yığın etkisi sağlayacak denli büyümek zorundayız. Mutlaka ulaşabildiğin kadarını örgütleyeceksin. Polis olmayan, komünizme inanmış her namuslu devrimci partiye alınmalıdır. Partiye aldıktan sonra bu yoldaşları eğitimle ölçütleri düşürmeyen komünistler durumuna getireceğiz. Bunun için aday üyelik süresini uygulayacağız.

Akbulut Y.: Disiplini ve konspirasyonu konuşuyoruz, üye alma sorunu, nicelik sorunu geldi. Bu ikisinin arasında çok derin bir bağ vardır. Yoldaşlar, çok üye alırsak disiplin bozulur mu diye kuşkulanıyorlar. Tartışma bu nokta üstünde odaklaştı. Yoldaşların kuşkusu yersizdir. Lenin çelik disiplin, bilinçle, doğru siyasetle ve yığınlarla bağlı olmakla bağlıdır, diyor. Yığınlarla bağ ne demektir? Bu, nicelikle bağlılıktır. Yığınlarla kaynaşmamış, yığınların sorumluluğunu üzerinde duymayan, yığınlardan kopuk bir hareket, yani bir sekt, bir tekke, kesinlikle disiplin açısından dejenere olur. İdeolojik olarak, siyasal olarak aynı şeyi söyleyen 50 aydın olalım şurada, kütüphaneden çıkmayalım, azınlık çoğunluğa uysun Beş yıl içinde öyle çelişkiler çıkar ki yığınlarla bağımız yoksa 50 parça oluruz. Gerçekten yığınların gücü vardır. Bu nesnel olarak tarihsel gelişmeyle bağlı bir şeydir. Hareketi birarada tutan, onu geliştiren bir şeydir yığın bağları. Örneğin bizim örgütlerimize bakalım. Ankara'da sağlam, birbiriyle kaynaşmış bir çekirdek çıktı. Şimdi bu çekirdek hareketin yığınlarla bağını geliştirmezse, disiplin o örgütte kesinlikle likide olur. Aynı şey Ege için de geçerlidir.

Levent Y.: (...) Veli Yoldaş da çok güzel özetledi. Ölçütleri baştan koyup, o delikten geçemeyenleri elemeye başlarsak, çok az insan o delikten geçer. Biz de kendi kendimize oturup daha başka işler yaparız, ama parti çalışması yapmış olmayız. Bu konu oldukça açıldı.

Veli Y.: (...) Oybirliğiyle karar alınmasına aşırı önem vermek doğru değildir yoldaşlar. Profesyonel bir parti çalışmasında bunun yeri yoktur. *Arkadaş gurubundan parti çıkmaz.* Sonuna kadar ikna etme anlayışı arkadaş gurubunda vardır. (...) Ne oybirliğiyle karar çıkması ayrılık olmadığının kanıtıdır, ne de oybirliğinin olmaması ayrılık olacağının kanıtıdır. (...) Önce *yeterli* bir tartışma, oylama, sonra da gereğini el birliğiyle yapma. İşte eylemde birlik, açık tartışma budur. Ondan sonra döneceksin, eylemin sonuçlarını toparlayacaksın. Ama çoğunluğun kararına azınlık uymuş olacak. Diyeceksin ki, "bak yoldaş, yanlış karar aldık, pratik bunu gösterdi". Bir daha tartışması yapılacak. Böyle çalışmak zorundayız.

Konspirasyon ve disiplin üstüne genel görüşme kapandı.

Butun ulkelerin proleterleri birleşin!

Karkerén hemû welatan yekbin!

İŞÇİNİN SESİ

Komünistler partinize sahip çıkın!

Yıl: 7, Sayı: 147-148
24 Ocak 1981

ÇEK-AL

Dünya devriminin çıkarlarına, dolayısıyla Sovyetler Birliği'nin gerçek çıkarlarına ters görüşler, anti-Sovyet görüşlerdir. İşçinin Sesi, bu görüşlere karşı, dünya devrimini, Sovyetler Birliği'ni, tüm yaşayan sosyalizmi yıllardır savunuyor, sonuna dek savunacaktır.

İŞÇİNİN SESİ VE ANTİ-SOVYETİZM

R. Yürükoğlu

Eylül 1980'de yayınlanan *Sosyalizm Üstün Gelecektir* adlı broşüre tepki her zaman olduğu gibi gecikerek geldi. *Atılım*'ın Aralık 1980 tarihli sayısında, "Mızrak Çuvala Sığmayınca..." adlı yazı bu görevi yerine getirdi. Yazıda, "Avrupa komünizmi ideologu"na, "anti-komünizm uzmanı"na, "Troçkist 4. Enternasyonal gurupçuklarından biri"ne, "Pakistan'da üstlenmiş bir CİA ajanı"na benzetiliyoruz.

Bu kez, yoksul evinde yeni fakat şaşırtıcı olmayan bir konuk daha var. Britanya Komünist Partisi'nin oportünist bulduğu için kongreye bir ay kala partisinden istifa (!) eden bir gurubun kurduğu "Yeni Komünist Partisi"nin yayın organı *Yeni İşçi*. Bu gazetenin 9 Ocak tarihli sayısında yayınlanan "Teslim Siyaseti" adlı yazı da, bizi, "hiçbir ciddi kanıt olmadan TKP'ye (yönetimine diye anlayın — İ.S.) oportünist diye saldırmak"la, "dünya komünizminin teori ve pratiğine vahşice saldırmak"la, "komünist olmamak"la, "Polonya'da Solidarity'nin tutumunu desteklemek"le, "gerici fikirleri devrimci sözlerle öne sürmek"le, "Yuro-komünistlik"le, ya gizlenmiş bir Troçkist ya da gizlenmiş bir Stalinist olmakla suçluyor.

Yeni Komünist Partisi'ni Türkiyeli komünistin tanıması açısından biriki şey söylemeliyiz. Bu parti, kendi ülkesi için ekonomik savaşım dışında çok az şey söyleyebilen, bu söylediklerinin çoğunda da Britanya Komünist Partisi'nden daha sağa düşen bir partidir. Tüm enerjisini dünya komünist hareketi tarafından tanınmaya yönelten, bunun için hatta partilerini oportünistlikle eleştirdikleri için Kanada Komünist Partisi'nden haksız biçimde çıkarılan gurubun liderinin bunlara yazdığı kişisel mektubu bu partiye yollayabilmiş bir partidir. Yalnızca en son kurulduğu için çok "yeni" olan bu ilkesiz ortacı örgütün bize yönelttiği "eleştiri"nin nedeni, yukarda belirttiğimiz özelliklerde saklıdır. *Atılım*'ın, yazdığı yazıyı broşürümüzün İngilizcesine dayandırması da ilginç bir raslantı olsa gerek!

Bu iki yazının ilkel sataşmalarını bir yana bırakalım. İkisinin de yöneldiği bir temel suçlama vardır: Anti-Sovyetizm. Bizim de üzerinde durmak istediğimiz konu budur.

Sorunun çerçevesi

Dünya komünistlerinin üzerinde anlaştığı ortak bir gerçek vardır. Anti-sovyetizm, komünizme düşmanlık anlamına gelir. Dünya barışına, sömürüsüz bir topluma, kişinin her yönüyle gelişmesine düşmanlık anlamına gelir.

Yalnız, anti-Sovyetizmi nasıl anlayacağız? Bu sorunun kişiye, "durum"a göre değişmeyen bir yanıtı olması gerekir. Sovyet halkına mı düşmanlık, Sovyet düşmanlığıdır? SBKP'ye mi, Marksizm-Leninizme mi, Sovyet devriminin gerçekleşme biçimine mi? Sosyalizm kuruculuğunun teori ve pratiğine mi? Sovyetler Birliği'nin altmışüç yıllık tarihinin genel sonuçlarına mı, yoksa belirli dönemlerde işlenen hatalara mı? Yoksa, daha önceki yıllardaki bazı doğruların hata diye geri çekilmesine mi? SBKP'nin son kongresince belirlenen çizgiye mi, yoksa bunun bazı yönlerine mi karşı çıkmak anti-Sovyetizmdir?

Anti-Sovyetizm nedir? Bu soruyu yanıtlamanın, dostla tutarsız bağlaşık ya da düşman arasındaki çizgiyi çekebilmede belirleyici önemi vardır. Ayrıca, "Sovyet dostu" geçinen pekçok asalağın maskesini indirmede büyük önemi vardır.

Bu soruya doğru bir yanıt, ancak bir başka sorunun ardından verilebilir: Sovyetler Birliği kendi başına bir amaç mıdır, yoksa daha genel bir amacın en güçlü aracı mıdır? Bir başka deyişle, bugün Sovyetler Birliği'nin dünyadaki yeri, rolü, görevi nedir?

Sovyetler Birliği'nin dünyadaki rolü

Lenin, 1918 yılında yazdığı bir makalede şöyle diyordu:

"... dünya devriminin çıkarları, ... Sovyet iktidarının bu devrime *yardım etmesini* ama kendi gücüyle uygun yardım *biçimini* seçmesini gerektiriyor." (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İngilizce Basım, c.27, s.72)

Ardından, 1921'de toplanan RKP(B)'nin 10. Tüm Rusya Konferansı'nda yaptığı konuşmada yukardaki fikri, "yardım"ın ana biçimini somutlayarak geliştirmişti:

"Biz şimdi uluslararası devrime ana etkimizi ekonomik siyasetimiz yoluyla yapıyoruz... Bu alanda savaşım artık evrensel olmuştur. Bu sorunu bir kez çözdük mü, uluslararası ölçekte kesin ve sonul olarak kazanmış olacağız." (Lenin, c.32, s.437)

Yukardaki alıntılarda açıkça görüldüğü gibi, Lenin soruna "uluslararası ölçekte", dünya devriminin çıkarı açısından yanaşmaktadır. *Sovyetler Birliği'nin dünyadaki başta gelen rolü ve görevi, uluslararası devrime yardımcı olmaktır.* Bunu yapabilmek için elindeki en güçlü aracı ekonomik gelişmesidir, ekonomik siyasetidir.

Biz de, Lenin'in bu görüşünü günümüz koşullarına uzatarak, *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye*'de şöyle yazmıştık:

"Çağımız kapitalizmden sosyalizme geçiş çağıdır diyoruz. Bu değerlendirme, kapitalist sistemden kopmuş ayrı bir devrimci merkezin varlığını ve giderek güçlenişini, emperyalist zincirden kopan yeni halkalarla beslenişini yansıtıyor. *Kapitalizmden sosyalizme geçiş süreci,* bir başka deyişle, devrimci merkezin nitel ve nicel olarak güçleniş ve egemen oluş sürecidir. Somut olarak Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkelerin her alanda ilerlemeleri ve yeni ülkelerin de kapitalist sistemin zayıf halkalarında gerçekleşen devrimlerle sosyalist topluluğa katılmaları sürecidir. Bu süreç sosyalist sistemin her alanda emperyalizmi geçmesiyle çağ değişecek, *sosyalizm çağı* açılacaktır. Kuşkusuz bunun en kestirme yolu, büyük emperyalist ülkelerde devrimin gerçekleşmesidir. Ne var ki, bu şimdilik ufukta görünmüyor. Ve Sovyetler Birliği bu çağın ağır sorumluluğunu tüm güçlüklere karşın onurla, üstün başarıyla taşıyor." (*Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye*, 5. Basım, s.33)

Görüldüğü gibi, yukardaki alıntıda Sovyetler Birliği'nin bugün dünyadaki rolü *dünya devrimi açısından* ele alınmış, o temel hedef içinde değerlendirilmiştir.

Dünya devrimci merkezi, proleter hareketinin dünyada en yüksek aşamaya ulaştığı yerdir. Sosyalizmi, ardından komünizmi kurma savaşımı, dünya proleter hareketinin bugün ulaştığı en yüksek aşamadır. "Sömürüsüz-sınıfsız özgür bir dünya yaratma savaşımı, fabrikalarda, tarlalarda her gün tarihten gelen eşitsizliklerin üstüne çıkarak sosyalizmi üretme savaşımı" (R. Yürükoğlu, "Dünya Devrimci Merkezi ve Oportünistlerin Çaresizliği", *İşçinin Sesi*, sayı: 120-121) en yüksek sınıf hareketidir. "Dünya emperyalist burjuvazisine karşı savaşın en yükseğidir." (agy)

Dünya devrimci merkezinin, tekil ülkelerde ya da ülke topluluklarında birlikte oluşan devrimler yoluyla gerçekleşmekte olan dünya devrimine can alıcı bir etkisi vardır. Sovyetler Birliği'nin dünyada tuttuğu yer, SBKP'nin dünya komünist hareketinde en büyük otoriteye sahip bir parti oluşu temel olarak buradan kaynaklanmaktadır. Ülkenin, dünya devrimiyle olan özel bağından gelmektedir.

Sovyetler Birliği'nin dünya devrimci merkezi oluşu, doğru ya da yanlış siyaset izlemesiyle bağlı olmayan nesnel bir konumdur. Bir benzetme yapacak olursak, kapitalist toplumda işçi sınıfının tarihsel rolü nasıl belirli bir anda izlediği siyasete bağlı olmayan bir gerçekse, bu da öyledir. Ya da, Amerika Birleşik Devletleri'nin dünya gericilik cephesinde oynadığı rol gibidir. Sovyetler Birliği, Lenin döneminde de, Stalin döneminde de, kısa süren Malenkof döneminde de, Hruşçof döneminde de dünya devrimci merkeziydi. Bugün de öyledir. Dünyadaki temel rolü ve görevi uluslararası devrime yardımcı olmaktır.

Anti-Sovyetizm nedir

Önce, yukarıda söylediklerimizden mantıksal olarak ulaşılabilecek bir sonucu belirtelim. Soyvetler Birliği, dünya devrimci merkezi ise, dünya devriminin ana gücü ise, onun uzun erimli gerçek çıkarları ile dünya devriminin çıkarları arasında nesnel hiçbir çelişki yoktur, olamaz. Sovyetler Birliği'nin çıkarları, dünya devriminin çıkarlarına bağımlı, onunla uyumlu çıkarlardır.

Şimdi tanım yapabiliriz: *Dünya devriminin çıkarlarına, dolayısıyla Sovyetler Birliği'nin gerçek çıkarlarına ters görüşler, anti-Sovyet görüşlerdir.*

Öyleyse, şu ya da bu konudaki görüşleri, tutumları eleştirmek, sorgusuz anti-Sovyetizm olamaz. Olabilir de, olmayabilir de. Eleştiri doğru ise ve devrimin çıkarı açısından yapılıyorsa, dünya devriminin ve Sovyetler Birliği'nin çıkarlarını yansıtıyordur, Sovyet dostluğudur. Eleştiri yanlış ise, dünyanın kurtuluşuna ve Sovyetler Birliği'nin gerçek çıkarlarına ters düşüyordur, anti-Sovyetizm olabilir. Olabilir diyorum, çünkü burada da belli bir ayrım gözetmek gereklidir. Bu noktaya ilerde yine döneceğiz.

Genelin çıkarı önde gelir

Dünya devrimi ile Sovyetler Birliği'nin uzun erimli gerçek çıkarları arasında çelişki olamaz dedik. Yalnızca bu kadar da değil. Sovyetler Birliği ile hiç bir sosyalist ülkenin, hiçbir ülkenin işçi sınıfının, hiçbir komünist partisinin uzun erimli gerçek çıkarları arasında çelişki yoktur.

Öyleyse, sosyalist sistem partilerindeki farklı görüşleri, dünya komünist hareketi içindeki çok farklı görüşleri, dünya işçi sınıfının çok önemli bir parçası olan Avrupa komünist partilerinin tutumunu, SBKP'nin kendi içinde geçirdiği farklılaşmaları nasıl açıklayacağız? Tüm bu farklılıklar yukarıda söylediğimizi çürütmez mi?

Bu konuda, öteki unsurları dışarıda tutarak, öncelikle bakılması gereken yer, genel çıkarla özel çıkarın ilişkisidir. Toplumsal-tarihsel gelişmenin çıkarları açısından özel çıkar genel çıkara bağımlıdır. Parça, bütünün çıkarına boyun eğmelidir. Örneğin, dünya komünist hareketinin çıkarı bir partinin çıkarından önce gelir, dünya devriminin çıkarı, Sovyetler Birliği dahil, tüm parçaların çıkarından önde gelir.

Önce, hiçbir komünist partisinin çıkarlarıyla, dünya devriminin çıkarları arasında çelişki yoktur dedik. Şimdi, parça bütünün çıkarına boyun eğmelidir diyoruz. İki paragraf yukarıda ortaya çıkan soruyu yanıtlayalım derken, bu kez ikinci bir çelişkiye mi düşüyoruz?

Bazı geneller, uzlaşmaz çelişkili özellerin birliğidir. Çünkü o genelin uzlaşmaz çelişkiler barındırması o gün için onun *belirleyici* özelliğidir. Örneğin, "dünya" diye bir geneli alırsak, bunun içinde sosyalist ülkeler, emperyalist ve kapitalist ülkeler birlikte yer alıyor. Böyle "genel"lerde, genel ile çeşitli özellerin uzun erimli gerçek çıkarları arasında uzlaşmaz çelişki vardır. Ne var ki, dünya devrimi, dünya komünist hareketi, dünya işçi sınıfı, dünya sosyalist sistemi bu çeşit geneller değildir.

Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!
Karkerên hemû welatan yekbin!
İŞÇİNİN SESİ
Komünistler partinize sahip çıkın!
Yıl: 7, Sayı: 147-148
24 Ocak 1981

ÇEK-AL

Devrim için savaşım acilliğini koruyor

Emine Engin

1978'de *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye*, 1979'da *İşçinin Sesi* yeniden yayınlanınca TKP üst yönetimi, suyun başını tutuyor olmanın şımarıklığıyla, "ajan, polis, anti-komünist deriz, bu hareket savrulur gider" diye düşündü. Ama *İşçinin Sesi* savrulmadı, savrulan, hatta yuvarlanan kendileri oldu. Bugün faşist cuntanın kuyruğunda sol liberal bir konumda sürünüyorlar. Faşist cuntadan "iş, toprak, özgürlük, bağımsızlık, faşist cinayet yuvalarını açığa çıkarmasını" vb (Aralık *Atılım*'ı) dileniyorlar! TKP'nin adıyla bile bağdaşmayan bu durum, TKP yönetiminin partiden istifa dilekçesi gibi birşeydir!

İşçinin Sesi çıkınca, menşevikler gibi "işçi" kılığına bürünmüş küçük burjuva hareketlerde de bir "tepki örgütlenmesi" sözüdür aldı yürüdü. Küçük burjuvazi bağımsız bir sınıf olmadığı, ya burjuvaziye ya proletaryaya tepki olarak sağa sola yalpaladığı için, bu hareketler dünyaya "tepki" gözlüğüyle bakıyorlar. *İşçinin Sesi*'ni de böyle gördüler. Beklediler ki, Leninciler menşeviklere kızıp, tası tarağı toplayıp TKP'den çıksınlar, yüzlerce "tepki örgütlenmesi"nin arasına katılsınlar! Kuşkusuz bu pireye kızıp yorgan yakmak olurdu.

Lenin'in dediği gibi, kapitalist toplumda burjuvazi en bilinçli sınıftır. (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İngilizce Basım, c.26, s.126) Gerçekten, Türkiye'de de *İşçinin Sesi* hareketinin sınıf özünü ilk gören, *İşçinin Sesi*'nin nicel gücüyle orantısız bir aşırılıkta ona diş bileyen, burjuvazi oldu.

Sancak Leninciierdedir

Türkiye uzun bir devrimci durum, bir anlamda devrim provası yaşadı. Bütün sınıflar siyaset sahnesine çıktılar, boy gösterdiler. 1968'de işçi sınıfı var mı, yok mu, öncü sivil aydın mı, yoksa asker aydın kadrolar mı olsun diye hâlâ tartışılabiliyordu. Şimdi bunu açıkça tartışacak baba yiğit var mı? Sol geçinen herkes, besmele gibi "işçi sınıfı"yla söze başlıyor. Çünkü ülkenin geçirdiği devrim provasında işçi sınıfımız devrimci öncülüğünü ele güne pratikte, 15-16 Haziran ve İzmir ayaklanmalarıyla, 1 Mayıslarla, DGM'ler ve Profilolarla, barikat savaşlarıyla kanıtladı.

TKP işçi sınıfının bu pratiğinin arayışıyla güçlendi, ama TKP yönetiminin nefesi devrimci işçi sınıfımıza öncülük etmeye yetmedi. Leninci-oportünist ayrımının yavaştan belirmesiyle, TKP yönetimi burjuvazinin kuyruğuna takılıp kaldı, sancağı Leninciler devraldı.

İşte bu gelişmeyi ilk olarak burjuvazi gördü *Yankı*'nın daha 10-16 Ekim 1977 tarihli 243. sayısıyla, aynı tarihlerdeki MESS gazetesiyle *İşçinin Sesi*'ne kızıp, TKP'ye yönelen saldırılar başladı. 1978'de CHP'nin çeşitli yayın organları, örneğin Ekim 1978 tarihli CHP gençlik kolları bülteni *İşçinin Sesi*'ne kan kustu. Daha *İşçinin Sesi*,yüklendiği onurlu sorumluluğun kendisi tam bilincinde değilken, burjuvazi diş bilemeye başladı. 1979'da kavga açığa çıkınca ise *Hürriyet*'den *Tercüman*'a hepsi beklenen safta yerlerini aldılar.

Burjuvazinin telaşı boşuna değildi

İnanç yoldaşımızın yazısında belirttiği gibi, 12 Eylül öncesinde menşevizmin iflası hızlanmıştı. (Gerçekte kendisine sıkılan kurşunlar bu iflasın en aşağılık bir göstergesidir!) Bu iflas, hem karşı devrime güç kazandırıyor, hem de aynı zamanda Leninci TKP hareketinin doğruluğunu somutta kanıtlayarak, onun hızla egemen olabilmesine temel hazırlıyordu. 1980 TKP Leninciler Konferansı Leninci TKP için savaşımı yükseltmişti. Bu savaşı ürün veriyordu. TKP içindeki hesaplaşma bir dönemece yaklaşıyordu ki, karşı devrim elini çabuk tuttu. Oportünizmin iflası Leninizmin egemenliğine dönüşmeden faşist darbe geldi.

"İşçiler silahlanın, devrime hazırlanın" belgisiyle, doğru devrimci çizgiyle ve hızlı güçlenme eğrisiyle Leninci TKP hareketinin oluşturduğu büyük *potansiyel* tehlike, faşist darbenin zamanlanmasında bir etken oldu. TKP Leninci EK ÜB bildirisinde belirtildiği gibi, sayısal güçlerin dökümü değil, sınıfsal içgüdü faşist darbeye düşmanı seçtiriyordu. Evren'in "enternasyonali söyleyenler" diye dile getirdiği özel nefret, bunu kanıtladı.

Devrim – karşı-devrim çatışması

Gerçekte karşı devrim uzun bir süredir tırmanıyordu. Geçmişe baktığımızda, bu süreçte üç dönüm noktası görüyoruz. *Biri*, sürecin başı olan 1 Mayıs 1977'dir. Yayılan Ecevit umutlarıyla, en önemlisi TKP üst yönetiminin de bu umutlara kapılmasıyla devrim hareketinin yükselen eğrisi önce durakladı, sonra geriledi. Karşı-devrim, havuç siyasetiyle devrimci savaşımı gerilettikten sonra 1978'de sopayla saldırısını yoğunlaştırdı. CHP böyle bir karşı-devrimci işbölümünün parçasıydı. Onun doğrudan "katkılarıyla" 1978'de Kahramanmaraş kıyımı, ardından sıkıyönetim ilanı vb. oldu.

Bu aşamadan sonra, artık barışçıl gösteriler, düzenli mitingler geçerliliğini yitiriyordu. 1979 1 Mayıs'ı, geçersiz, böyle olduğu için devrim hareketinin gücünü olduğundan çok az yansıtan bir gösteriydi. Bu da *ikinci* dönüm noktası oldu. Ama menşevikleri, barışçıl gösteri peşinde koşmaktan yine de vazgeçiremedi.

Karşı-devrimin adım adım sağladığı üstünlüklere karşı, ülkedeki patlayıcı madde de sıkışıyordu. Bu artık geçerliliğini yitirmiş olan barışçıl gösterilerle kolayca yansıyamadığı için, derinden birikiyor, uzun aralıklarla, küçük çapta ama yüksek savaş biçimleriyle kendini açığa vuruyordu. Bu nedenle *İşçinin Sesi* o sıralarda devrimci durumun "olgunlaşması"yla "derinleşmesi"ni yer yer özdeş kullandı. Devrimci durum derinden derine olgunlaşıyordu.

Faşist darbe devrim korkusuyla geldi

Ülkede için için biriken patlayıcı madde, 1979 sonu, 1980'de artık yer yer ayaklanmalar, barikat savaşlarıyla kendini dışa vuruyordu. Ancak ortamın yüksek, büyük gereksinimleri yanında, bunlar da "genel düşüşü değiştirmedi, bu eğri içinde zıplamalar olarak kaldı" (R.Yürükoğlu, *Sınıf Savaşının Vardığı Aşama ve Komünist Partisi'nin Taktikleri*, s.14) Ortam Anadolu ayaklansın istiyordu. Oysa, örneğin şanlı İzmir ayaklanması yerel kaldı, hatta özel olarak yerel sınırlara hapsedildi. Geldik *üçüncü* dönüm noktası olan 1 Mayıs 1980'e.

İşçinin Sesi, 1 Mayıs'ı, İzmir ayaklanmasını yurt çapında yayma, bunun için hazırlanma, kapıya dayanmış olan faşizm tehlikesine devrim hareketini yükselterek yanıt vermeyle bağlı olarak ele aldı. 1 Mayıs nasıl geçerse geçsin bir dönemeç olacaktır, dedi. (R. Yürükoğlu, *İşçinin Sesi*, s.127).

Gerçekten 1 Mayıs dönemeç oldu ama ne yazık ki kötü yönde bir dönemeç oldu. Yine de bu dönemeç geri çevrilebilir, Türkiye devrime gidebilirdi. Yürükoğlu yoldaşımızın, *Sınıf Savaşının Vardığı Aşama ve Komünist Partisi'nin Taktikleri* kitabı, bu doğrultuda örnek bir komünist çabadır. Bu kitap, "işçiler silahlanın, devrime hazırlanın" diye son buluyordu.

12 Eylül'e kadar Türkiye'de görülmedik yoğunlukta bir silahlanma oldu. Harıl harıl komiteleşme oldu. İşçiler silahlanıyor, devrime hazırlanıyorlardı. Bu gidişin korkusuyla, iç savaşı kaybetmek kaygusuyla faşist darbe geldi çöreklendi.

Komünist gerçeği söyler

Faşist darbeden sonraki TKP ÜB bildirisi, darbe yığınları ayaklandırabilir, tekil çıkışlardan kaçınarak bunu sağlamaya çalışalım diyordu. "Devrim yenilmedi", "halkım silahını bırakma", "faşizme karşı halk ayaklanmasına" belgileriyle son buluyordu.

Devrim yenilmedi. Halk silahını bırakmadı. Ama bir halk ayaklanması ortamı da doğmadı. Karşı-devrim, devrimi yenerek değil, belirleyici savaşı önleyerek suyun başını tuttu ve nesnel ortamı etkileyebildi. Devrim artık yeni bir enerji, yeni bir nefes birikimi gerektiriyordu. Bu durumda hala devrimci durumdan söz etmek, "devrim"le, "ayaklanma"yla oynamak olur, bu ise Marks, Engels, ve Lenin'in hep dedikleri gibi komüniste yakışmazdı. Komüniste yakışan gerçeği açıkça koymaktı. TKP Eşgüdüm Komitesi de bunu yaptı, devrimci durum bastırıldı dedi.

Bunu açmaya geçmeden önce, TKP yönetiminin tutumuna kısaca değinelim. Biliyoruz ki menşeviklerin devrimci durum anlayışı "devrime beş kala"ya özdeştir. Devrim kapıya dayanmadan devrimci durum var demezler. Yine biliyoruz ki, menşevikler reformisttir. Devrim deyip reform anlarlar. Bu iki veri, faşist darbe sonrasında menşeviklerin tutumunu çok garip bir biçimde

belirledi. Cunta "terör"ü kendi terörüyle durdurup ortalığı yatıştırınca, birkaç MHP'liyi tutuklayıp biraz da reform sözü edince menşevikler "devrimci" durum, yani kendi bakış açılarından reformcu durum gelmiş gibi seviniyorlar. Bu yüzden şimdi halktan, işkencecileri, faşist cinayet odaklarını vb. açığa çıkarmada faşist cuntaya yardım(!) etmesini istiyorlar. Bu, onların mantığının kaçınılmaz sonucudur.

Devrimci durum bastırıldı

Her benzetmenin taşıdığı sınırlılığı akılda tutarak, konuya bir benzetmeyle başlayalım. Bir insanın elinin kolunun - bağlanmasını, uyumasını, bayılmasını, ölmesini düşünelim. Bu insan devrimci durum olsun.

El kol bağlanma zorla da, aldatılarak da olabilir. 12 Mart 1971 ve sahte CHP umutlarının devrimci durum üzerindeki etkileri bu ikisine örnektir. El kol bağlıyken insan bilinci yerindedir, devrimci durum da vardır, sürüyordur.

İnsanın ölmesi canlı varlığını sürdürmemesi demektir. Devrimci durumun ölmesi de, onun canı olan ekonomik-toplumsal çelişkilerle birlikte ortadan kalkması demektir. Kapitalist toplumda bu ancak devrimle olabilir.

Baygın insan canlıdır, kalbi atıyordur, nefes alıyordur ama hareket edemiyordur ve bilinci yerinde değildir. Çağımızda kapitalist toplumda en barışçıl dönemde bile gerçekte devrimci durum ancak baygındır. Emperyalist ülkelerde süper kârlardan dağıtılan kırıntılar, narkoz işlevini görüyor.

Gelelim uyuyan insana. Kalbi atar, nefes alır, sinir sistemi aktif değildir, hareket eder, tam anlamda bilinçsiz değildir. Rüya görür. Hatta gece yatarken öğrendiği bir bilgiyi, insan uykusunda iyice içerebilir. Uyandığında dinç, zinde kalkar. İşte devrimci durumun bastırılması bu anlamdadır. Rusya'da da 1907'de 3 Haziran darbesiyle bastırılmış, 1910'da yeniden uyanmış, 1912'ye dek gerinmiş, yüzünü yıkamış 1912'de ayağa kalkmıştır.

Başladığımız benzetmeyi burada keselim ve Lenin'in klasik devrimci durum tanımını (Lenin, c.21, s.214) ele alalım. Birinci göstergede Lenin, egemen sınıfın bir değişiklik olmadan yönetimi sürdürememesinden söz ediyor. Türkiye'de böyle bir değişiklik faşist darbeyle oldu. Burjuvazinin devlet aygıtı işlemez durumdaydı. Biz bundan yararlanarak vurup deviremediğimiz için, kendisi kendi yasalarını parlamentosunu vb. de çiğneyerek bir toparlanmaya girişti.

Yine birinci göstergede Lenin, alt sınıfların eskisi gibi yaşamak istememesinden söz ediyor. 12 Eylül öncesiyle bugün arasında bu açıdan da bir değişiklik oldu. Geniş yığınlar 11 Eylül'e dönmeyi istemezler. 13 Eylül'le başlayan dönemdeki gibi yaşamak istemediklerini de biraz zaman geçince daha iyi anlayacaklar.

İkinci göstergede Lenin ezilen sınıfların çilesinin her zamankinden fazla olmasını söylüyor. Bu açıdan da yüzeysel bazı değişiklikler oldu. Örneğin, ilk bakışta "terör" kesildi gibi görülüyor ama terör örgütlü olarak halkın üstüne yürüyor.Çilede azalma gibi görünen ama gerçekte çoğalma getirecek bu tip olguların pratiğe yansıması, kavranması gereklidir.

Üçüncü göstergede Lenin, yığınların hareketliliğinde dikkate değer bir artış ve hem yukarıdaki etkenlerce, hem de egemen sınıfın kendisince bağımsız tarihsel eyleme çekilişinden söz ediyor. Burada yığınların hareketliliği yalnızca fiziksel değil, asıl siyasal ilgi anlamında hareketliliktir. Bizim menşevikler bunu anlamayarak, hem siyasal, hem felsefi bir hata yaptılar. Menşevikler yığınların bağımsız tarihsel eyleme çekilişini de, devrimci durum var demek için devrimin başlamış olması gerekliymiş gibi yorumladılar. Oysa bağımsız tarihsel eyleme çekiliş de, ülkenin yazgısını belirlemeye, siyasal karar almaya yönelik toplumsal psikolojidir. Bunun en belirgin göstergesi yığın eylemleridir ama asıl ölçüt, bakılacak nokta var olan psikolojidir.

Biz Türkiye'de aylarca yığın eylemi olmadığı zaman da devrimci durum var dedik ve vardı. Çünkü yığınların devrimci psikolojisi bin türlü başka yoldan da yansıyordu. Şimdi ise durum değişik-

tir. Lenin 1907'de Rusya için, devrimci sınıfların Duma'ya inancının değil, devrimci yükselişe inançsızlığının, o anın belirleyici özelliği olduğunu söylüyor. (Lenin, c.13, s.48) Türkiye'de de bugün belirleyici olan cuntaya inanç değil ama devrimci yükselişe olan inançsızlıktır. Bunun nedeni ise geçirilen devrim provasında öznel öğenin nesnel koşulların gerisinde kalışıdır.

Kısacası, biz komünistsek, bugün devrimci durum koşullarında olduğu gibi davranamayız. Zaten var mı yok mu tartışmasının anlamı da buradan kaynaklanıyor.

Doğru taktikler doğru değerlendirme gerektirir

Öyleyse nasıl davranacağız? Bunu yanıtlayabilmek için: Peki devrimci durum bastırıldı, yerine ne geldi? Aynı madalyonun öteki yüzü: Yukarıda yaptığımız benzetmeye dönersek, neden devrimci durumun bayıldığından değil de uykuya daldığından söz ediyoruz?

Her devrimci durumun temeli üretim güçleriyle üretim ilişkileri arasındaki çelişkidir. Devrim, ayak bağı olan üretim ilişkilerini kaldırıp atarak sorunu çözer. Bu yoldan devrimci durumu öldürür, çelişkiyi olumlusundan çözmüş olur.

Üretim güçleriyle üretim ilişkileri arasındaki çelişkiyi olumsuzundan çözmek demek, varolan sistem içinde bazı ayarlamalarla çelişkiyi geçici olarak yumuşatmak ilerlemeye engel olmaktan çıkarmak demektir. Bunun da çeşitli yolları vardır.

Diyelim dünya paylaşılmamış. Emperyalistleşme aşamasına gelmiş kapitalist bir ülkede devrimci durum çıktı. Yığınlar yeni yeni haklar istiyorlar, savaşıyorlar. O ülke burjuvazisinin manevra alanı var. Lenin'in verdiği örnekteki gibi, burjuvazi, iç savaşı önlemek istiyorsan emperyalistleşeceksin diyerek dışa açılacak ve öteki halkların aşırı sömürüsünden elde ettiği süper kârlarla yığınların bazı isteklerini karşılayacak.

Böylece, yığınlar savaşarak bazı haklar elde etmiş, yaşamlarını ilerletmiş oluyorlar. Ama burjuvazi bu hakları verirken, reformları yığınların bilincini bulandırmada, narkoz yerine kullanıyor. Devrimci durum bayılıyor ve geçici olarak herkesin memnun göründüğü bir burjuva demokrasisi geliyor. Devrimci duruma yol açan çelişki, olumsuzundan çözülmüş oluyor.

Bu koşullarda çalışırken dikkate alınacak veri, yığınların yaşamında bir iyileşme olduğu, bunu onlara bahşetmiş gibi gözüken bir burjuvazinin varlığıdır.

Devrimci duruma yol açan çelişkileri olumsuzundan çözmenin bir başka yolu daha vardır. Bu da başka koşullarda ortaya çıkar. Bu anlatacağımız koşullarda devrimci durum faşizm tehlikesiyle birliktedir. Üretim ilişkileriyle üretim güçleri arasında çok keskin bir çelişki vardır. Devrim çeşitli nedenlerden bu çelişkiyi olumludan çözememiştir. Burjuvazi bu durumdan kurtulmak için kendisi bu çelişkiyi yumuşatmaya çalışır ama bunu yapabilecek manevra alanına sahip değildir, dünya paylaşılmış, kendinden güçlü rakipleri var vb. O zaman ne yapacak, ülke içinde manevra alanı yaratmaya çalışarak işe girişecek. Bunun önemli bir yönü yığınlar üzerinde baskı uygulamaktır. Öteki yönü ise üretim ilişkilerini içerde genişletmeye çalışmaktır, yani örneğin devlet tekelci kapitalizmi mekanizmalarını daha güçlendirmek vb. dir. Bunlarla bağlı olarak, dışa açılabilir duruma gelmektir.

Açıktır ki bu yol çelişkileri hemen çözmek anlamına gelmez. Ev dar geliyorsa, önce aynı kişilerin aynı eşyalarla evde yeniden yerleşmeleri gibi birşeydir. Darlığı ortadan kaldırmaz. Bu yol çelişkileri tersinden de olsa hemen çözemeyeceği için, devrimci durumun temelleri ortada duruyordur, bayılmamış, yalnızca uykuya yatmıştır. Bu durumda, en önemli üretim gücü olan işçi sınıfının ve genel olarak emekçilerin yaşamında bir iyileşme yoktur. Dar gelen üretim ilişkilerini çekiştirip, genişletmeye çabalayıcı yönde tepeden değişiklikler getirilir. Bunu yapmaya zaman kazanmak için yığınlar üzerinde her türlü, yoğun baskı vardır. Çalışmada veri alınacak koşullar bunlardır.

Ekonomik bunalım – devrimci durum bağı

Burada bir parantez açalım. Üretim güçleriyle üretim ilişkileri arasındaki keskin çelişki duruyorsa, o zaman devrimci durumun da durması gerekmez mi? Hayır.

Biz Türkiye'de *olan* bir devrimci durumun temellerini gösterebilmek için, ekonomik-toplumsal bunalımı ayrıntılı olarak anlattık. *EZHT* bunu yaparak binlerce kafayı aydınlattı, menşeviklerin karanlığından kurtardı. *EZHT* şunu demedi: Ekonomik bunalım var öyleyse devrimci durum var. Sorunu şöyle koydu: Devrimci durumun ve faşizm tehlikesinin altında yatan ekonomik toplumsal bunalımdır. *EZHT*'yi bugün bir de faşizm tehlikesi açısından okursak, bu kitaptan daha öğreneceğimiz çok şey olduğunu görürüz.

Her devrimci durumun temelinde ekonomik-toplumsal sorunlar vardır. Lenin, "devrim, ancak derin *ekonomik* gereksinimlerin harekete geçirdiği yığınlarca yapılabilir" diyor. (Lenin, c.11, s.423) Yine Lenin, derin bir ekonomik bunalım olmadan devrimci durum olmaz ama ekonomik bunalımdan otomatikman devrimci durum sonucuna varamayız, çünkü aynı ekonomik bunalım yığınlar üzerinde ters bir etki de yapabilir diyor. (Lenin, c.15, s.278)

Yani, her devrimci durumun temelinde ekonomik-toplumsal bunalım yatar ama her ekonomik-toplumsal bunalım devrimci durum demek değildir. Tersini düşünmek, siyaseti ekonominin hep düzden yansıması olarak görmek olur. Oysa faşizm de, aynı ekonomik güçlükleri, yığınlara karşı bir baskı aracı olarak kullanır.

Açtığımız parantezi kapayalım.

Rusya örneği

Yukarıda da belirttiğimiz gibi, durumu değerlendirmede amaç doğru davranabilmektir. Bunun için, devrimci durumun bastırılmasıyla yerine ne geliyor sorusuna daha yakından bakalım. Rusya bu açıdan en önemli bir örnektir.

Rusya'da 1905-1907 devriminin altında yatan kızıl şerit, kapitalist üretim güçlerinin gelişmesiyle özellikle tarımdaki feodal üretim ilişkileri arasındaki çelişkiydi. Çarlık da bu geri üretim ilişkilerine dayalı devlet biçimiydi.

Devrim bu çelişkiyi Lenin'in deyimiyle "kestirme" yoldan çözemedi. 1907'de gerçekleşen bir darbeyle Stolipin gericiliği egemen oldu. Geniş yığınlar üzerinde ağır baskı başladı. Ama iş bu kadarla kalmadı. Gericilik 1905 devrimini bir daha yaşamaktan ölesiye korkuyordu. Bunun için yalnızca baskının yetmeyeceğini de görüyordu. Yapılması gereken toplumun nesnel olarak gereklilik duyduğu yöne doğru adımlar atmaktı.

Gericilik döneminde, bir tarımda kapitalizmi geliştirici, bir de çarlığı burjuva monarşiye doğru değiştirici adımlar atıldı. Bu adımlar "ileri" adımlar değil miydi? Lenin açıkça ileri adımlar olduğunu söylüyor. (Lenin, c.13, s.142, 243) Ama , bunun, komünistlerin destekleyeceği türden bir top-

lumsal ilerleme olmadığını belirtiyor. (Demek ki, "komünistler", öyle rasgele toplumsal ilerleme belgisi atarlarsa, cuntanın kuyruğuna da takılabilirler.) Hatta, Lenin Stolipin'in devrimci yöntemler kullandığını da söylüyor. (Lenin, c.13, s.457)

Bunlara rağmen, Stolipin dönemi tarihe gericilik dönemi olarak geçmiştir. Çünkü, tüm "ileri" adımları toprak ağalarının çıkarlarını zedelememeye, "devrimci" yöntemleri köylüyü yığınlarla toprağından sürmeye yönelmiştir. Bu dönemdeki ilerleme, yığınlara yarar sağlamamıştır.

Bu dönemde, Lenin'in bazı yazılarında, hatta bazen aynı yazıda, devrimci durum hem var, hem yok anlamına gelebilecek "çelişkili" gibi görünen sözlere rastlanabiliyor. Geçen yıl yoldaşlarımızın yönelttikleri bir soru vardı: "Yolda" yazısında (Lenin, c.15, s.345) 1909'da Lenin devrimci durum sözünü kullanıyor, 1909'da Rusya'da devrimci durum var mıydı? Yoktu, ama uyuyordu. Lenin'de ilk bakışta çelişkili gibi görünen de, gerçekte çok anlamlı bir değerlendirmedir: Devrimci durum yok ama yine de *şimdilik*, ancak devrimle çözülebilir bir durum var!

Yani Stolipin'in toprak ağalarının çıkarlarını koruyan yoldan tarımda kapitalistleşmenin önünü açışı çok uzun sürseydi, 1905 devrimine yol açan temel sorunları çözebilirdi. Ama çözene kadar bizim işimiz uyuyan devrimci durumu uyandırmaya çalışmak, sorunların kestirme yoldan, devrimle çözülmesi için savaşmaktır, diyordu Lenin. Varolan siyasal temelde ve güçler dengesinde "reformlar" yolu, yığınların durumunu iyileştirme, özgürlüğü genişletme anlamına değil, yığınların köleliğini ve özgürlüksüzlüğünü bürokratik olarak örgütleme anlamına gelir, diyordu. (Lenin, c.13. s.142)

Rusya için Lenin'in koyduğu görevler

Sınıf Savaşının Vardığı Aşama ve Komünist Partisi'nin Taktikleri'nde Yürükoğlu yoldaşımız Lenin'den uzun bir alıntı (Lenin, c.10, s.142-145) aktarmıştı (s.16). Burada Lenin devrim yenildiyse, yenilmediyse diye iki almaşık sayıyor, bunlarla bağlı iki dizi görev koyuyor. Bu alıntı üzerine de gazeteye epey soru gelmişti. Oysa, burada Lenin üçüncü bir almaşığa ve ona bağlı görevlere hiç değinmiyor. Bu almaşık da devrimci durumun bastırıldığı koşullarda görevlerdir.

1907'de Lenin, "Boykota karşı" adlı yazısında, monarşist-anayasal dönemeç artık bir gerçektir, bunu söylememek gerçeklerden korkmak olur, bunu söyleyince devrimin son bulduğunu sanmak ise yanlış olur, diyor. Ve dönemin görevlerini şöyle koyuyor:

"... Her noktada, programımızın *tümünü* ve *tüm* devrimci görüşlerimizi tutarken, doğrudan çağrılarımızı bu anki nesnel duruma uyarlamalıyız. Devrimin kaçınılmazlığını duyururken, her yoldan sistematik ve aralıksız olarak patlayıcı madde biriktirirken, bu amaçla devrimimizin en güzel döneminin devrimci geleneklerini dikkatle korurken, aşılarken ve liberal parazitlerden arındırırken, bu arada yavan monarşist anayasal dönüşe bağlı olarak yavan günlük çalışmayı reddetmeyiz." (Lenin, c.13, s.34)

Lenin, örgütsel açıdan görevleri de 1908'deki bir yazısında şöyle koyuyor: "Parti merkezlerinin güçlü bir illegal örgütlenmesi, sistematik illegal yayınlar ve hepsinden önemlisi, işçilerin kendileri arasından ileri üyelerin yönetiminde, yığınlarla doğrudan bağ içinde olan yerel ve özellikle fabrika parti gurupları: işte devrimci ve Sosyal-Demokrat (Komünist — İ.S.) bir işçi sınıfı hareketinin, sert ve sağlam çekirdeğini ... dayandırdığımız temel budur. Ve bu illegal çekirdek, *kendi* antenlerini, *kendi* etkisini, öncesiyle karşılaştırılamayacak kadar geniş, hem Duma ve sendikalar aracılığıyla, hem de kooperatif birlikleri ve kültürel ve eğitici örgütlerde yayacaktır." (Lenin, c.15, s.20-21)

Başka bir deyişle, Rusya'da 1907'de devrimci durum bastırılıyor ama burjuva demokratik devriminin, devrimci duruma yol açan görevleri, çelişkiler duruyor. Bunun için o yıllarda Lenin'in koyduğu görevler hep devrimci durumu yeniden uyandırmaya yöneliktir: Devrim propagandası yoğun olarak sürüyor. Patlayıcı madde biriktirmek için çalışılıyor. Devrimci gelenekler, devrimin dersleri propagandada özel bir yer tutuyor. Ama düşman monarşi de olsa, liberallere karşı ideolojik savaşım önemini yitirmiyor. Ama, çalışma biçiminde dönemin koşulları dikkate alınıyor. *İllegal* çekirdek sendikalardan en gerici Duma platformuna kadar her türlü *legal* olanaktan yararlanarak yığınlara sesleniyor.

"Yöntemlerinde ve savaş biçimlerinde yeni koşulları hesaba katması gereken Parti'nin, taktik çizgisi değişmeden kalıyor." (Lenin, c.15 s.351)

"Şimdi, halkın savaşkan öncüsü olarak proletarya, örgütlenmesini güçlendirmeli, entellektüel oportünizmin tüm yeşil küfünü kazımalı ve benzeri (1905 devrimine — İ.S.) bir güçlü ve inatçı çaba için güç toplamalıdır." (Lenin, c.13, s.120)

"Bilimsel olarak Türkiye'nin tarihsel yazgısı devrimdir"

Türkiye'de faşist darbe, ardından geçen süre içinde devrimci durumu bastırdı. Şimdi ülkemizde faşizmi yerleştirmeyi, bu yoldan ekonomik-toplumsal bunalımını tersinden çözmeyi amaçlayan bir faşist diktatörlük var. Faşist diktatörlük demek için faşizmi yerleştirmede katettiği yolu ölçmek gerekmez.

Bu arada birkaç noktaya daha değinelim. Devrimci durumun bastırılması için faşizmin yerleşmiş olması gerekmez. Karşı-devrimin ülkeye nesnel ortamı etkileyecek kadar egemen olması, devrimci durumun bastırılmasına götürebilir.

Faşizm yerleşirse, ekonomik-toplumsal bunalım çözülmüş, artık devrimci durum bayıltılmış mı demektir? Hayır faşizmin yerleştirilmesi de bir bakıma ekonomik-toplumsal bunalımı "çözmede" bir araçtır. Bu aracın "başarısı", artık faşizme gerek kalmamışsa, batı tipi bir burjuva demokrasisine barışcıl olarak geçilebiliyorsa, bunun ortamı hazırlanmışsa anlaşılabilir. Ta ki bu olana kadar komünistlerin devrimci propagandası değişmez.

Yoldaşlarımız arasında tartışılan birkaç konuda fikir belirttikten sonra, Türkiye'ye dönersek... ekonomik-toplumsal bunalım, İnanç yoldaşımızın çok güzel koyduğu gibi, ancak yığınların devrimci enerjisiyle çözülebilecek boyutlardadır. Finans-kapitalin finanskapital, burjuvanın burjuva olmaktan doğan kâr güdüleri, uluslararası koşullar vb. veri alındığı zaman Türkiye'nin onlar eliyle, bu ekonomik-toplumsal bunalımdan barışçıl, yani yığınların aktif savaşı olmadan çıkması olanaksız gibi birşeydir. Türkiye'nin içinde kıvrandığı ekonomik ve toplumsal bunalımın tek ilacı, ülkemizin, devrimciliğini kanıtlamış, devrim provasında baş rolü oynamış işçi sınıfıdır.

Baş rolü oynadığı, provanın en ağır yükünü taşıdığı için işçi sınıfımızın güç toplamaya gereksinimi vardır. Geri çekilmeyi bilmeyen, provanın derslerinden öğrenmeyen ve geri çekilme döneminden saldırıya geçmenin hazırlıkları doğrultusunda yararlanamayan bir sınıf yenmeyi başaramaz. İşçi sınıfımız şimdi yenmeye hazırlık yapıyor.

Devrimci durum uyuyor. Rüyasında, onu kandıran, bugün faşist cuntaya akıl hocalığı yapan liberalleri görüyor. Önce liberallere oportünist konumdan, şimdi cuntaya sol liberal konumdan kuyrukçuluk yapan hain menşevikleri görüyor. Koca bir burjuva devlet aygıtının çöküşünü, sözde tarafsız geçinen "yurtsever" ordunun faşist darbesini görüyor. Profilo'yu, DGM direnişlerini, Tariş'leri görüyor. Grevler, barikatlar halk komiteleri, ayaklanmalar görüyor. Tüm bunların başında Leninci TKP'nin kızıl bayrağını görüyor.

Lenincilerin işi çok. Devrimci durumu uyandırmak, bizim işlerimizi başarmamızla yakından bağlıdır.

Böyle genellerin içinde yer alan özeller, genelin *belirleyici* özelliklerine, kendi *belirleyici* özellikleri olarak sahiptirler. Burada genelin gerçek çıkarı ile özelin uzun erimli gerçek çıkarları arasında bir çelişki yoktur. Bu saydığımız geneller içinde de, tüm ötekileri içinde toplayan genel, dünya devriminin çıkarıdır.

İlk soruya dönersek, dünya komünist hareketi içindeki durumu nasıl açıklayacağız? SBKP'nin deneyleri, dünya komünist hareketinin, dünya sosyalist sisteminin durumu, genelimiz olan dünya devriminin çıkarı ile özellerin çıkarı arasında çelişkilerin çıkabileceğini reddedilemez biçimde ortaya koyuyor. Yalnız bu çelişkiler, ilk saydığımız çeşitten çelişkiler *değildir*. Burada iki ayrı çeşit çelişki belirleyebiliriz: 1) Genelin çıkarı ile, özelin *kısa erimli geçici* çıkarı arasında doğan çelişkiler. 2) Ya da *öznel değerlendirme hatası* sonunda doğan çelişkiler. (Bu ikinci çeşitte, öznel değerlendirme hatasının altında nesnel bir taban yatabilir. Yatmadığında, insan hatalarına bağlı demektir, düzeltilmesi çok kolaydır. Öteki türlü, düzeltilmesi oldukça zordur ve uzun zaman alabilir. Nesnel taban da, oldukça değişik biçimlerde belirebilir. Örneğin, bazı partilerin adı komünist partisidir ama üye yapısı büyük çoğunlukla küçük burjuva köylüdür. Bazı partiler için ise, Lenin'in deyimiyle "emperyalist ulus"un bir sınıfı olan işçi sınıfı, burjuva ideolojisini benimsemiştir vb.) Böyle çelişkiler çıktığında, parçanın çıkarı bütünün çıkarına boyun eğmelidir. Şimdi örnekleyelim.

Sovyetler Birliği'nin, ekonomik ve toplumsal düzeni farklı ülkelerde ekonomik ilişkilere girmesine, özel parçalar açısından bakarsak karşı çıkılabilir. Emperyalist ülkelerle giriştiği ilişkiler, tekellere büyük bir sürüm alanı açıyor, onların bunalımlarını derinleştirmeye yardımcı olmuyor denilebilir. Ya da, Türkiye gibi ülkelerle giriştiği ekonomik ilişkiler, bu ülkelerde gerçekten çok zor durumda olan burjuvaziyi bir anlamda rahatlatıyor denebilir. Bunların tümünde doğru bir yan vardır. Ama bakılacak yer orası değildir. Sovyetler Birliği ve dünya sosyalist sistemi, *bugünkü* dünya koşullarında, kapitalist dünya pazarı ile yoğun ilişkilere girmeden yaşayamaz, teknolojisini gereken hızda geliştiremez, tarihsel geriliği istenen hızda kapatamaz. Sovyetler Birliği'nin dünya kapitalist ekonomisi içindeki ülkelerle ekonomik ilişkilerinde kalkış noktası, sosyalist devletin ekonomik çıkarları olmak zorundadır. Emperyalist ülkelerle ilişki kurulamaz, şu az gelişmiş ülkelerde bunalım var onlarla da kurulamaz, şu ülkelerde emekçi yığınlara ağır baskı var, onlar da olmaz! Bu mantığın sonucu, emperyalizmin altmışüç yıldır çabaladığı temel stratejik hedefi kendi elinde uygulamak olur: Dünya sosyalizmini kuşatmak, soyutlamak ve yoketmek... Burada kesimsel çıkar değil, genel çıkar belirleyicidir.

Bir başka örnek. Sovyetler Birliği, Hitler Almanyası ile saldırmazlık anlaşması imzaladı. Tüm siyasetini, faşist saldırıyı geciktirmeye yöneltti. Öyle ki, Stalin, Hitler'e yaşgünü kutlamaları bile yolladı. Bu durumun, özellikle Almanya'da komünistleri çok güç durumda bıraktığı tarihsel bir gerçektir. Ama bu anlaşma ile sosyalist devlet, kazandığı yıllar içinde ekonomisini son hızla savaşa hazırlayabildi. Yine aynı süre içinde faşizmin gerçek yüzü tüm dünyada daha iyi anlaşıldı. Dolayısıyla, anlaşmanın kazandırdığı yılların faşizmin ezilmesine, tüm insanlığın genel çıkarına olan katkısı da tarihsel bir gerçektir. Genelin çıkarı özelden önce gelir. Bu örnek için söylenebilecek şey şu olabilir: Sovyet tutumu geneliyle çok doğrudur ama bunun içinde yaşgünü kutlaması gibi aşırı uygulamalar da olmuştur. Ancak, bunlar yapılırken bile, öte yanda faşizmin niteliği ve Hitler Almanyası'nın saldırıya hazırlandığı açıkça ortaya konmuştur.

Genel ile özel arasında çıkabilecek uyumsuzluğa bir de başka yönden bir örnek verelim. Sovyet basınında ve öteki sosyalist ülkelerin basınında 12 Eylül faşist cuntasının, "sağa da, sola da karşı ılımlı cunta" olarak değerlendirilmesi ve Sovyet yetkililerinin, cuntanın kara lideri General Evren'e "yeni görevinde başarı" mesajı yollamaları. Böyle bir tutum almamak, Sovyetler Birliği'nin Türkiye ile diplomatik ilişkilerini kesmek zorunda bırakmaz. Kaldı ki, bugüne dek başarı mesajı yollamamış ülkeler büyük bir çoğunluk tutmaktadır. Bazı emperyalist ülke hükümetleri bile, *kamuoyu baskısı* nedeniyle, her türlü demokratik işleyişi yerle bir ederek çıplak diktatörlük kuran bir ekibe açıktan başarı mesajı yollayamamışlardır. Her türlü diplomatik zorunluluğu dikkate aldıktan sonra bile, bu davranışı doğru bulamayız. Sonra, cuntanın yerli ve yabancı finans-kapitalin çıkarlarını yansıtan faşist niteliğinin gözlerden gizlenmesi, "sağa da, sola da karşı ılımlı" olarak tanıtılması, Sovyet halkına ve dünya işçi sınıfına yanlış bilinç verir.

Türkiye işçi ve devrimci hareketinin *ezici çoğunluğu* cuntayı faşist olarak nitelerken takınılan bu tutumun Türkiye devrim hareketinde yaratacağı zararlara değinmek bile istemiyorum. Cuntaya karşı enternasyonal bir direnişin gelişmesini engellemesi, anti-Sovyetizmi doludizgin azdırması yanında çok daha ağır sonuçları olacağı açıktır. Ama bu örnekte de kalkış noktamız genelin çıkarıdır ve sorduğumuz soru şudur: Bu tutumun, dünya devrim hareketine ve Sovyetler Birliği'ne kazandırdığı birşey var mıdır? Yoktur, faşist cunta karşısında alınan tutum genelin çıkarıyla uyumsuzdur. Ne Türkiye işçi ve komünistlerinin, ne Sovyetler Birliği'nin, ne dünya devriminin herhangi gerçek bir çıkarını yansıtmamaktadır.

Açık tartışma ile anti-Sovyetizm farklı şeylerdir

İ.Bilen oportünistleri, TKP'nin Leninci kesiminin görüşlerini yanıtlamadan, yanlışlığını kanıtlamadan, "anti-Sovyetizm" suçlaması ile saldırdıklarına göre, onlar açısından Sovyetler Birliği'ndeki herhangi bir eksiği ya da yanlışı göstermek başlıbaşına anti-Sovyetizm olmaktadır. Böyle bir yaklaşım, açık tartışmayı, yoldaşça güveni kökünden kaldırır, yerine ikiyüzlülüğü, dalkavukluğu koyar. Böyle bir yaklaşım cinayetir.

Her sınıfın, kalın çizgileriyle gerçek ve temel sınıf çıkarlarını yansıtan bir sınıf siyaseti vardır. Ne var ki, bu kalın çizgi içinde farklı vurgular olabilir. Olabilir değil, olması kaçınılmazdır. Örneğin, baş emperyalist Amerika'daki son başkanlık seçimlerinde Carter ve Reagan ekipleri birbirlerinin gözlerini oydular.İkisi de emperyalist finans kapitalin sözcüleri değil mi? Öyle, ikisi de aynı çıkarın sözcüsüdür ama farklı tonda emperyalist programları vardır. Ne Carter Reagan'a karşı çıktı diye, ne Reagan Carter'a karşı çıktı diye "anti-emperyalist" olmazlar.

Doğal olarak işçi sınıfı içinde daha farklı bir durum vardır. İşçi sınıfı içinde, tekeller arasında var olan çelişkiler, uzlaşmaz çelişkiler ve bunların sonucunda beliren şiddetli boğuşma yoktur. Ama yine de, farklı yanaşımlar vardır, kaçınılmazdır, olmak zorundadır. Bunlar varsa, açık ve yoldaşça bir tartışma da olmak zorundadır.

İşte TKP'nin Leninci kesiminin dünya komünist hareketi içinde çeşitli konularda getirdiği görüşler bu çerçeve içindedir.

Bizim komünist kılığındaki bürokrat dalkavuklarımız, görüşlerimizin yanlışlığını-doğruluğunu bile tartışmadan "anti-Sovyetik" derken ne demek isterler? Biraz düşünelim. *İşçinin Sesi*, Stalin'in savunduğu, "sosyal-faşist", "sınıfa karşı sınıf" tezlerini bugün eleştirse hiç ses ederler mi? *Etmezler.* Hruşçof zamanında yaşasaydık da Stalin'e "cani" deseydik? Yine *eleştirmezlerdi.* Bizim için, Türkiyeli komünistler için acı fakat doğru bir kanıt verelim. Dünya ölçüsünde büyük bir ozan ama ne yazık ki komünistliği ozanlığından hayli geride gelen Nazım Hikmet, Stalin'in sağlığında "Stalin babamız" derken, ölünce, "Lenin yeniden doğdu"

demedi mi? Demek ki günün egemen sesiyle bir önceki yanlışları eleştirirsek bir sorun çıkmayacak, "Sovyet düşmanı" olmayacağız. Peki, Stalin zamanında yaşayıp Stalin'i eleştiren bir yiğit var mı TKP'deki oportünistlerimiz arasında?

Demek ki, İ.Bilen oportünistlerinin ağzında "anti-Sovyetizm", SBKP'nin o gün eleştirdiği yönleri eleştirmeyi içine almıyor. Ama ne gün yaşarsan yaşa, o günün tutumuyla anlaşmadığın yönler çıktığında "Sovyet düşmanı"sın. Bu tutum, Sovyet dostluğu adına yapılan ama sosyalizmi gözden düşürmek, iğrenç göstermek için didinen dünya burjuvazisinin eline en güçlü silahı veren bir ikiyüzlülüktür. Dalkavukluğun adını "Sovyet dostluğu" koymaktır.

"SBKP'nin görüşlerini eleştirmek düşmanlıktır" görüşü, ancak bir koşul altında geçerli olabilir. O gün söylenenin, yarın "yanlıştı" denmeyecek bir doğru olabileceğinin bir garantisi varsa. Böyle bir garantinin olabileceğini düşünmek bile metafiziktir. "Kişiye tapmanın" öznesini biraz daha geniş tutmaktan başka bir anlama gelmez. İşçi hareketi tarihinde çok sayıda güçlü partiler, kısa erimli geçici çıkarlara dikkatini yoğunlaştırdığı için, öznel hatalar nedeniyle çok kez yanlış yapmıştır. SBKP'de yapmıştır.

Lenin'in Nisan tezlerine, ayaklanma önerisine karşı çıkan Bolşevik kadrolar yanlış yapmıştır... Leninci teorinin ve sosyalist toplum anlayışının bir çok yönünü donduran Stalin yanlış yapmıştır. Ne olursa olsun, Stalin döneminde parti kongresinin uzun süre toplanmayışı, kişiye tapmayı, açık tartışmanın ortadan kalkışını onaylayamayız... Tarih kitaplarının yeniden yeniden yazılmasını, özellikle Hruşçof döneminde Stalin'in katkılarının, hatta varlığının tarihten silinmesini onaylayamayız... Bugün Sovyetler Birliği'nde Stalin'in, hatta tüm yanlışlıklarına karşın, Troçki'nin, Buharin'in, Zinovyef'in vb. kitaplarının basılmayışı, satılmayışı, kütüphanelerde ancak özel izinle girilebilen yerlerde birkaç eski nüshanın var oluşu doğru değildir. Otuzbeş yıldır yetişen kuşaklar bu kişileri eğrisiyle-doğrusuyla kendi yazdıklarından okuyamıyorlar... Bundan 5-6 yıl öncesine dek Türkiye gibi finans-kapitalin ekonomiye çöktüğü bir ülkeye önerilen, "asker, sivil, aydın yönetiminde kapitalist olmayan gelişme yolu" yanlış olmuştur... Türkiyeli komünistler olarak, kanıtları var dendiği halde hiçbir kanıt göstermeden Hafızullah Amin'e ajan, faşist denmesini onaylayamayız... Sosyalist toplumda sendikaların devletten bağımsız örgütlenmesi gereğine karşı çıkan görüşler doğru değildir... Günümüz dünyasının somut güç dengesi içinde, "barışçı yoldan" devrim bir hayaldir.

TKP'nin 49 yıldır kongresinin yapılmamasını, Politik Büro kararıyla Merkez Komitesi üyelerinin ve partinin üçte birinin partiden ihraç edilmesini ve bu suçları işleyenlere karşı çıkılmamasını onaylayamayız.

Demek ki dünyanın en güçlü, en deneyimli, en olanaklı partisi SBKP bile yanlış yapmıştır, yapabilir. Bu yanlışların yapıldığı dönemlerde bunların eleştirilmesi belki kısa erimli geçici bazı çıkarlarla çelişebilir ama dünya devriminin ve Sovyetler Birliği'nin *gerçek* çıkarlarını savunarak çelişebilir. Yanlışların pratik göstermeden önce en kısa sürede ortaya çıkabilmesinin tek yolu, açık, yoldaşça tartışmadır. İşte oportünistler bunu önlemeye çalışıyorlar. Parti içinde ve her yerde, her düzeyde. Biz, gerçekleri kendimize karşı mı gizlemeye çalışıyoruz? Burjuvazi bunların hepsini biliyor.

Bu noktada oportünistlerimizin şöyle dediklerini duyar gibi oluyoruz: "Sovyetlerin ve dünya devriminin çıkarlarını sen onlardan daha iyi mi bilecek-sin?" Ne var ki, sorun, bizim ya da başka komünistlerin yapabilecekleri eleştirilerin doğru olup olmaması değil, hangi parti olursa olsun her partinin yanlış yapıp yapmayacağıdır. Yapılan eleştiriler yanlışsa, doğruları *kolayca* gösterilir. Yanlışı yapan da ya şapkasını alır gider, ya kalır, özeleştiri yapar. Dünya komünist hareketinde, Sovyetler Birliği'nde, sonradan kabul edilen çok yanlış (yanlışa yanlıştı diyerek, ya da doğruya yanlıştı diyerek) yapılmıştır. Öyle olduğu için, Sovyetler Birliği'ne ve SBKP'ye karşı her komünistin göstermesi gereken saygıyı koruyarak farklı görüşlerin belirtilmesinin, düşmanlık sayılmayacağı açıktır.

Bu söylediğimize karşı, "sen de kim oluyorsun"la ayağa kalkılamaz. Dünya komünist hareketi, eski Hindistan'ın kast sistemi değildir. Her komünist partisi, her komünist eşittir. SBKP eşitler arasında birincidir. Onun hepimizin gözünde sahip olduğu yüce yer, yanlışıyla, doğrusuyla ardında getirdiği şanlı tarihten ve insanlık için bugün de yaptıklarından kaynaklanan moral bir konumdur. Bu konumun, her yeni tutumda yeniden kazanılması gerekir. Doğru tutum, "sen de kim oluyorsun" diyeceğine söyleneni yanıtlamak olur.

Sonra, "bir parti tutum belirtmeden, sen de belirtemezsin, bu partinin iç işlerine karışmak olur" da denemez. Proletarya enternasyonalizminde böyle bir koşul yoktur. Dünya işçi sınıfının genel savaşına zarar veren durumlarda sesini yükseltmek her komünistin görevidir.

Farklı görüşler, ucuz yaftalamaları, korku ticaretini bir yana bırakarak, yoldaşça tartışılmadıkça, yanlışlar tozlu köşelerde gizli kalır. Teorik ve pratik gelişmenin hızı çok düşer.

Böyle yazılarda fıkra anlatmak "pek ciddi" sayılmıyor ama biz o görüşte değiliz. Onun için anlatacağım. Ahmet adında bir adam pazardan 1 liraya tesbih almış. Eve giderken arkadaşı Mehmet tesbihi görmüş beğenmiş, "2 liraya sat" demiş. Ahmet satmış satmaya ama bir düşüncedir almış, "yahu 1 liraya pazardan alacağına 2 liraya benden aldı, bunun bir bildiği vardır, bu tesbihte bir hikmet var". Koşmuş Mehmet'e, "arkadaş al 4 lira, ver tesbihi". Almış. Bu kez Mehmet'i düşünce sarmış, "2 liraya sattı, 4 liraya aldı, bu tesbihte bir hikmet var". Koşmuş Ahmet'e, "al 10 lira, ver tesbihi". Daha sonra Ahmet, "ver tesbihi, al 30 lira". Mehmet, "al 80 lira, ver tesbihi". Böyle sürüp giderken Ahmet, "al 500 lira, ver tesbihi" demiş. Mehmet: "Veremem." "Neden?" "Senden ayrıldıktan sonra bu bir hikmet vardır dediğim tesbihi pazarda 1 liraya görünce kaldırıp attım." Ahmet: "Tuh, ne yaptın! Ne güzel bir ticaret kurmuş geçinip gidiyorduk!"

Evet, dünya komünist hareketini ilgilendiren çeşitli konularda komünist partilerinin bazılarından, başka bazı konularda başka bazı partilerden farklı düşünüyoruz. Buradan kalkarak *İşçinin Sesi*'ne anti-Sovyet, anti-komünist diyenler gerçek bir komünist olamaz!

Komünizm ülküsünü halkımızın gözünde küçük düşürmekten başka bir iş yapmayan Politik Büro'muzun sayın üyeleri! "Onlar bilirler" gevelemesiyle bizi susturmaya çalışmaktan, "anti-komünizm", "anti-Sovyetizm" umacılarıyla korkutmaya yeltenmekten vazgeçin de görüşlerimizi yanıtlayın. O kadar yazı yazdınız, küfür etmekten kendi görüşünüzü yazmayı unuttunuz herhalde. Ne *Atılım*, ne radyo daha Polonya olayları ve sendikaların yeri konusunda *Tercüman* gazetesiyle "polemik" yapma dışında ve Afganistan'da Amin'in ajanlığı konusunda kanıt olucu hiçbir şey söylemedi. Söylediklerimizin yanlışlığını kanıtlayın, *belki* o zaman bize "anti-Sovyet" demeye moral bir hakkınız olabilir.

İşçinin Sesi Sovyetler Birliği'ni tüm yaşayan sosyalizmi gücü yettiğince her türlü düşmana karşı yıllardır savunuyor, sonuna dek savunacaktır. Her zaman dünya devriminin çıkarlarını herşeyin üzerinde tutmuştur bunda sonra da tutacaktır. Bunu kimseye yaranmak için değil, insanlığın komünizmle gerçek uygarlığa kavuşacağına inandığı için ve Türkiye'de devrimi yapacak kadroları, yığınları eğitmek, onları engel tanımaz alaylar durumuna getirmek için yapacaktır.

Faşist cuntanın "anti-kaçakçılığı" ve ardında yatan gerçek

Hüseyin Demir, Ankara

Son zamanlarda burjuva basınının üzerinde en fazla durduğu konu, genel olarak kaçakçılık ve özel olarak da silah kaçakçılığıdır. Daha önceleri, şimdi kaçakçılıkla suçlananların metreslerinden, görkemli düğünlerinden ve herkesi imrendiren lüks otomobilli, kotralı, villalı yaşantısından dem vuran bu burjuva basını, şimdi kaçakçılığa bol bol sövmekte, özellikle silah kaçakçılığının ne denli insanlık dışı bir uğraş olduğu üzerinde fetvalar vermektedir. Şurasını hemen belirtmekte yarar var. Ne daha önceki şakşakçılık, ne de şu andaki sivri karşıtlık rastlantısal olaylar değildir. Her iki tutum da, burjuvazinin o andaki tercih ve çıkarlarının gereği olarak ortaya çıkmaktadır. Bu iki tutum, burjuvazinin çıkarlarının değişik iki anını yansıtmaktadır.

Üretim araçlarının özel mülkiyetine ve sömürüye, yani kâr dürtüsüne dayanan kapitalizmin kaçakçılığı doğurması kaçınılmazdır. Özellikle emperyalizmin dünya pazarlarının paylaşılması doğrultusunda kaçakçılığı özendirmesi açık bir olgudur. Bugün kaçakçılık, Yürükoğlu yoldaşın da belirttiği gibi emperyalist-kapitalist sistem için artık 'paralel ekonomi' olarak resmi burjuva literatürüne de geçmiştir.

Peki ülkemizde faşist cunta kaçakçılığa ve özellikle silah kaçakçılığına karşı neden kampanya açmıştır? Bunun nedeni ikilidir; ilki ve en önemlisi kaçakçılığın sistemin yıpranmasına yolaçacak sonuçlar doğurmaya başlamasıdır. İkincisi ise, cuntanın özellikle küçük-burjuvazinin nezdinde kendisini meşru ve sevimli göstermek istemesidir.

Yukarıda söylediğimiz gibi, esas önemli ve belirleyici neden birinci nedendir. Bilindiği gibi, son birkaç yıl içinde en fazla yaygınlaşan kaçakçılık dalı silah kaçakçılığıdır. bunun nedeni açıktır. Devrimci durum koşullarında burjuvazinin karşı-devrimci saldırısının yoğunlaşması, halkımızın yoğun bir biçimde silahlanmasına yolaçmıştır. TARİŞ olayları, Çorum olayları ve diğer başkaldırılar bunu açıkça ortaya koymuştur. Bu silahların kaynağı, gasbedilenler hariç, kaçakçılardır. Yani, kapitalizm öyle çelişkili bir sistem ki, kâr güdüsü, bir kısım burjuvayı "karşı tarafa" silah satmaya bile götürüyor. Burjuvazinin iç çelişkilerinden yararlanmak kılıfında kuyrukçuluk yapan oportünistler, iş silah kaçakçılığından yararlanmaya gelince, bunu yadırgarlar. Türkiye işçi sınıfı silahlanmayan bir sınıfın ancak köle olmaya layık bir sınıf olduğunu kavramıştır. Bunu bir sınıf bilinci olarak kendisine iletmekle yükümlü olanların devrimci durumun varlığını inkâr ederek bu görevi yerine getirmemesi, yalnızca bir ihanettir.

Faşist cuntanın halkımızı silahsızlandırmak için açtığı kampanya fiyaskoyla sonuçlanmıştır. Tüm Türkiye'den toplanan silah sayısı 160.000' dir. Türkiye'de toplam olarak 40.000 köy olduğuna göre ortalama olarak teslim edilen silah miktarı köy başına dört silahtır. Şehirler, kasabalar bunun dışındadır. Halkımız her türlü tehdit ve yalvarmaya rağmen silahlarını teslim etmemiştir. Bu saklanamayacak bir gerçektir.

Bu durum karşısında cuntanın yapacağı tek şey, yurda silah girmesini engellemektir. Aslında baş vurulan bu yol, bir acizin, buruk bir yenilginin sonucudur. Ve bunun, liberallerin ve bunların sol kanadı olmayı meslek edinen oportünistlerin sandığı gibi, alkışlanacak hiçbir yanı yoktur. Ne politik ne de ahlaki yönden yoktur. Burada sözkonusu olan, halkımıza zulmeden faşist cuntanın, finans-kapital egemenliğini bir bütün olarak ayakta tutmak için, tek tek burjuva bireylerin çıkarına hafiften dokunmasıdır.

Bunun böyle olduğunu gösteren somut olaylar çoktur. Ancak bir tanesi oldukça ilginçtir. *Cumhuriyet* gazetesinde silah kaçakçılığına karşı kalem sallayan Uğur Mumcu'ya *Hürriyet* gazetesinin dağıttığı ve jürisini Türkiye burjuvazinin 'seçkin' kadrolarının oluşturduğu Sedat Simavi Vakfı ödülünün verilmesi olayından söz ediyoruz. Iflah olmaz gerici Metin Toker bile bu uğraşı nedeni ile Uğur Mumcu'ya bu ödülün verilmesinden yana oy kullanmıştır. Bu olay, liberallerin kime hizmet ettiklerini göstermesi açısından ilginç bir olaydır. Ayrıca halkın silahlanmasından duyulan korkuyu göstermesi açısından da öğretici bir olaydır.

Döviz kaçakçılığından uyuşturucu madde kaçakçılığına kadar her türlü kaçakçılık, burjuva sisteminin yan ürünüdür. Devletin içinde örgütlenmektedir. Garnizon komutanlarından valilere, daha üst düzeydeki "devlet ricaline" kadar herkes bu çarkın içindedir. Kaçakçılık yalnızca cunta öncesinin bir olayı değildir. Hem cunta öncesinin, hem cunta döneminin ve hem de daha sonrasının kaçınılmaz olgusudur. Bunun tersini yaymak, faşist cuntayı aklamak, ona gönüllü uşaklık yapmaktır.

Silah kaçakçılığı üzerine kopartılan göstermelik kampanyanın karარttığı noktalardan birisi de silah kullanmayı yalnızca egemen sınıfın bir ayrıcalığı olarak ortaya koymaktır. Faşist cuntanın halkımızın üzerine topla tüfekle yürümesini kabullenmektir. Tüm burjuva basını, liberal giysili ve "geleneksel" burjuva gazetesi *Cumhuriyet*'ten *Tercüman*'a kadar herkes, bu konuda anlaşmakta, burjuvazinin karşı-devrimci saldırısına karşı kendini savunan halk kitlelerini "anarşist", "terörist" diye damgalamakta ve bunların fiilen ortadan kaldırılmasını yürekten dilemektedir.

Menşevikler de aynı yoldan yürümektedirler. Onlar cuntanın zulmüne, cuntanın alaylı alaylı gülümsemesine yolaçan bir tutumla, "ahlâki" açıdan karşı çıkmaktadırlar. Onların bu tutumu, cuntanın zulmünü *politik* olarak aklamakta, bu zulmün esas sorumluluğunu "goşistlere" "anarşistlere" yüklemeye yolaçmaktadır. Menşevik mantığa göre, "anarşistlik" yapılmasaydı, kerameti kendinden menkul ulusal demokratik cephe kurulabilseydi, oportünistlerin yolundan yürünseydi, tüm bu kötülükler olmayacaktı! Oysa dünya devrim tarihinin gösterdikleri bunun tam tersidir. Ne devrim için niyetleri olan ne de küçük burjuva kökenli "sol" sapmanın etkinliğini kırabilen, tam tersine kendilerinin bir günahı olarak bu sapmayı besleyen oportünistlerin, yapabilecekleri tek şey, kendilerinin üzerine düşen görevi yerine getirmediklerini gizlemek ve boş safsatalarla kadrolarının ve kitlelerin gözünü boyamaktır. Bunun için ihtiyaç duydukları tek şey istismar edilebilecek bir takım değerler ve amansız bilim düşmanlığıdır. Bu, onların faşist cuntanın zulmüne bir komünist olarak değil, bir kişi olarak ve muhtemelen yakında bir "müslüman" kişi olarak karşı çıkmalarını getiriyor.

Karşı-devrimin azgın saldırısı, Türkiye devrim hareketinin zaaflarından da yararlanarak, devam etmektedir. Bu saldırı çok yönlüdür. Bu saldırı süresince faşist cuntanın hem cellatlara hem de papazlara gereksinim duyduğu çok açıktır. Bizlerin, Leninci komünistlerin görevi bunların her ikisine de karşı amansız bir biçimde mücadele etmektir. Bu görevimizi alnımızın akıyla yerine getireceğiz.

Leninci Kadrolar

Savaşımın sonunu kadrolar belirl yec ktir

Bu yazı, İnanç Seçiç yoldaşımızın notlarından derlenmiştir. İnanç yoldaşımız, faşist darbeden önce menşeviklerce pusuya düşürülerek öldürüldü. Türkiye'de ilk kez, İnanç yoldaşımızın cenazesi orak-çekiçli kızıl bayrağa sarılı olarak kaldırıldı. Menşevikler İnanç'ı öldürdüler. Ama İnanç'ın inançları menşevizmin yakasını bırakmıyor. Yazıdan anlaşılıyor ki, daha 12 Eylül'den önce, İnanç karşı-devrimin gelişini görmüş, gelirse ne olur diye düşünmüş, ekonomik-toplumsal bunalımın ancak devrimle çözüleceği sonucuna varmış ve bu perspektifle parti kadrolarını koruma sorununu ele almış. İnanç yoldaşımız mantığının her adımında sorunlara devrimci yaklaşmış. Biz onun bu yaklaşımını yaşama geçirerek, onu savaşımızda yaşatacağız, ona sıkılan kurşunların hesabını soracağız.

Ülkemizde devrimci durum derinleşiyor. Hayat pahalılığı emekçiler için dayanılmaz boyutlara ulaştı. Halkın hükümete öfkesi için için kabarıyor. Öznel öğenin sakatlığı yüzünden bu öfke harekete geçirilemiyor. İşçi sınıfımıza öncülük etmekle yükümlü TKP'mizin başına çöreklenmiş menşevik hainler, devrim hareketini pasifizmin, legalizmin batağına sürüklüyorlar.

Menşevizm iflas ediyor

Menşevizmin devrim hareketine verdiği her zarar doğrudan karşı devrime yarıyor.

Demirel hükümeti finans-kapitalin ekonomik programını uygulamaya çalışıyor. Bu program ancak halk üzerinde çok ağır baskı ile uygulanabilir. Burjuvazi, "gerekli" (!) olan bu çok ağır baskıyı kurmak amacıyla devrim hareketini sürekli yokluyor. 1 Mayıs, Kemal Türkler'in öldürülmesi hep böyle yoklamalardı. Bu yoklamalarda burjuvazi düşmanın gardının zayıflığını gördü ve devrim hareketine ağır darbeler vurma hazırlıklarını yoğunlaştırdı.

Menşevizmin devrim hareketine verdiği zarar büyüdükçe, aynı zamanda pratikte iflası da açığa çıkıyor. Menşevikler, Maden-İş genel başkanı Kemal Türkler'in öldürülmesine bile ses çıkarmadılar. Tam tersine işçilerin öfkesini yatıştırdılar, gösterileri sıkıyönetimin kabul sınırlarına hapsettiler. Bu tür olaylar artık Lenincilerin haklı olduğunu işçi sınıfımıza pratikte kanıtlıyor. Buna karşı menşevikler, Bizans oyunlarıyla, silahla, sopayla ve polisin açık desteğini alarak Lenincilere saldırıyı artırıyorlar. Çaresizlik içinde debeleniyorlar!

Ülkemiz gerçekten kritik günler yaşıyor. Oportünizm, hem devrim hareketine verdiği zararla karşı devrime önemli bir üstünlük, hem de pratikteki iflasıyla Leninci TKP hareketinin birden dev gibi güçlenmesinin temelini yaratıyor. Karşı-devrim güçleri, oportünizmin iflası Leninizmin egemenliğine dönüşmeden daha henüz karşı-devrime üstünlük sağlarken, ellerini çabuk tutup vurmaya hazırlanıyorlar.

Türkiye'de bunalım ancak yığınların devrimci enerjisiyle çözülebilir

Yıllardır ya faşizm, ya devrim ikileminden söz ettik. Açık ki, devrim savaşının düz bir çizgi olmadığının, karşı-devrimin geçici olarak egemenlik kurabilme olasılığının bilincindeyiz. Sözünü ettiğimiz ikilem, bugün belirleyici bir yol ağzına yaklaşıyor. Olayların ne yönde gelişeceği çok çeşitli etkenlere bağlıdır. Ancak, olaylar şimdilik ne yönde gelişirse gelişsin, bir noktayı açık etmek gereklidir.

Türkiye'de devrimci durum ve faşizm tehlikesine yol açan ekonomik-toplumsal bunalım öyle derindir ki, karşı-devrim üstün gelse, devrimci durumu bastırabilse bile bu geçici olur. Türkiye 1930'ların Almanya'sı, bugünkü dünya o günkü dünya değildir.

Almanya'da faşizm, bir yandan bilinen Nazi zulmüyle yığınları baskı altında tutarken, öte yandan ülkenin Türkiye'den daha fazla olan ekonomik gücüne dayandı. Bugünkü uluslararası koşullarda Türkiye gibi bir ülkede faşizmin bunalımı tersinden "çözebilmesi" için yığınlar üzerinde Nazi baskısı ve demagojisi de yeterli değildir. Türkiye'de bunalımın finans-kapitalin çıkarları doğrultu-

sunda "çözülebilmesi" için geniş yığınların düpedüz aç bırakılması "gereklidir". Türkiye'de bunalım, ancak yığınların devrimci enerjisiyle ve disipliniyle, devrimle ve işçi sınıfı hegemonyasında çözülebilecek boyutlardadır.

Bilimsel olarak, Türkiye'nin tarihsel yazgısı devrimdir. Bu temelde, karşı-devrim egemen olsa ve devrimci durumu bastırsa da, bu geçici olacak, yeni devrimci dalga çok daha güçlü olarak kabaracaktır. Yani, sözünü ettiğimiz ikilemin şimdilik sonucu faşizm de olsa, bu Türkiye'nin devrime giden yolunu tıkayamayacaktır!

Savaşımın sonunu kadrolar belirleyecektir

Devrimle karşı-devrim böyle köklü, tarihsel kapışma içinde olduğu bir ülkede komünist kadroların önemi açıktır.

Yürükoğlu yoldaşımız, "Savaşımın sonucunu kadrolar belirleyecektir" diyerek (*İşçinin Sesi*, sayı 101) kadroların can alıcı önemini vurgulamıştı Menşevikler düz mantıkları içinde, "hayır, savaşımın sonucunu yığınlar belirleyecektir" diye akıllarınca "cevap" verdiler!

Bu "cevap" menşeviklerin kadroların önemini kavramaktan ne denli uzak olduklarını gösterdi. Kurmaysız bir ordu nasıl savaş kazanamazsa, ya da kazandığı konumları yeniden kaybederse, komünist kadrolar olmadan yığınların savaşımı için de aynı şey geçerlidir. Menşevikler, komünist kadroları eğitip, geliştirmek yerine, kendilerine "tehlike" saydılar, dağıttılar. Bir gurup yoldaş eğitim yapıyor, ilerliyor, doğruyu arıyor ve de uyumlu çalışıyorsa hemen "fraksiyoncu" bir bakış açısıyla, "kuşkuyla" dağıtıldılar.

Bu yaklaşımla TKP yönetimi parti disiplinini koruyamazdı ve koruyamadı. Disiplinin temelini dinamitlediler, sonra dönüp Lenincileri disiplinsizlikle suçladılar. Oysa partide disiplini parça parça eden kendileri oldu. Bununla bağlı olarak, Menşevikler kadının kadroları "eski GSB'liler", "eski partizanlar", "eski okul arkadaşları" vb. olmaktan öteye gidemedi. Partinin göğsünü gererek gösterebileceği öz kadroları yalnızca Lenincilerdir. Yalnızca onlar doğru ideolojik siyasal çizgi temelinde, nesnel ölçütlerle, birlikte çalışıyorlar.

Bu açıdan, savaşımın sonucunu Leninci kadrolar belirleyecektir!

Leninci kadroları korumak geliştirmekle olur

Oportünizme ve burjuvaziye karşı savaşta can alıcı önem taşıyan Leninci kadroları göz bebeğimiz gibi korumalıyız. Bizim koruma anlayışımız, menşeviklerinkinden kökünden farklıdır.

Menşevizm, demokratik hakları savunmak için savaşımı bu hakların sınırlarına hapseder. Reformlar olsun diye devrim savaşımından vazgeçer. Menşevizmin kadroları koruma anlayışı ise, pratikte, ya çalışmayı durdurmak ya da çalışmasını burjuvazinin hoşuna gidecek düzeye kaydırmak olarak yansıdı. Burjuvazi devrimci çalışmaya hepten karşı olduğu için, menşevizmin kadroları koruma anlayışı kaçınılmaz olarak sonunda şöyle ya da böyle likidasyona varıyor.

Leninci mantık, menşeviklerinkinden tamamen farklıdır. Reformlar devrim savaşımının yan ürünüdür. Demokratik hakları savunmak, devrimci bilinci güçlendirmekle, devrim savaşımını yükseltmekle olanaklıdır. Aynı bunlar gibi, kadroları korumak da ancak onları geliştirmekle, ilerletmekle, çalışmayı daha da yetkinleştirmekle olur.

Kadroları polise, burjuva baskı aygıtına kaptırmamak için can alıcı koşul, ana halka, örgütsel disiplin ve konspirasyonun sağlıklı bir biçimde işletilmesidir. Bildiğimiz gibi, Lenin disiplini, sınıf bilinciyle, doğru siyasetle ve yığınlarla kaynaşma yeteneğiyle bağlıyor. (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İngilizce Basım, c. 31, s. 24-25). Kadroları korumak disiplinle bağlıysa, disiplin de kadroları geliştirmekle bağlıdır. Kadroları korumak için sıkı bir eğitim, yoğun iş ve yığın bağlarını canlı tutmak zorunludur.

İNANÇ SEÇİÇ

Kadrolarımızı daha da geliştireceğiz

Kadroların eğitiminin çeşitli yönleri vardır. Bunun en başında, partimizin Leninci siyasetini özümsemek, gazetemizi içermek gelir. Bu ideolojik eğitimle ve pratik çalışmayla kopmazcasına bağlıdır.

İşçi sınıfının ideolojisini benimsemiş kadronun örgütüne ve kendisine güveni artar. İnsiyatifi gelişir. İdeolojik düzeyi yüksek kadro olayları nesnel yorumlama yeteneğine ve daha geniş bir ufka sahiptir. Doğru siyasetin hem güvencesi, hem kaynağıdır. Gerçek anlamda sınıf bilinçli kadrodur.

Öte yandan pratik, kadroların eğitiminde çok önemli bir yöndür. Pratik, doğrunun nesnel ölçütüdür. (Lenin, c. 14, s.190) Pratikten ders çıkarmak, yapılan hataları yinelememek, savaşımı bir adım daha ileri götürmek demektir. Bizim hareketimiz, bir ülke tarihi için çok kısa bir zaman diliminde zengin deneyimlerle bezendi. Birçok gerçeği pratikte yaşadı. Bu yoğun deneyimin derslerinden yararlanmalıyız.

Kadroların eğitiminin daha birçok yönü vardır. Örneğin, düşmanı tanımak önemli bir yönüdür. Burjuvazinin, siyasal polisin çalışma yöntemlerini kadrolarımıza öğretmeliyiz. Sonra, başarılı ya da başarısız örgütlenme denemelerini parti içinde yaymalıyız ki, ders çıkarılsın.

Her yönüyle iyi bir eğitimden geçmiş kadrolar, aynı zamanda yığınlarla en yakın bağı kuran ve koruyan kadrolardır. Öte yandan yığınlarla bağ da eğitimin çok önemli bir parçasıdır.

İşçi sınıfımıza partimize yapıcı düşmana acımasız ve yıkıcı

Leninci kadroları geliştirmede son olarak vurgulayacağımız, kadro anlayışının kendisine ilişkindir. Kadrolaşmak, tek tek ele alındığında bu çok eksik ve yanlış taşıyabilecek yoldaşların, iyi bir işbölümüyle, birlikte örgütlendikleri zaman mükemmel bir insan gibi davranabilmeleri demektir. Bireylerle kadro arasındaki bağ, beş parmakla yumruk gibidir.

Bu konuda kapitalizmden öğrenilecek çok şey vardır. Kapitalizm, tek tek birçok zayıflık, eksiklik taşıyan işçileri işyerlerinde öyle bir örgütler ki, ortaya mükemmel üretim yapan birimler, bunların toplamından da dev işçi sınıfı çıkar. Kapitalizm bu örgütlenme yeteneğiyle kendi mezar kazıcısını doğurur.

Kapitalizmin mezar kazıcılarının öncü örgütü olarak, biz de kadrolaşmanın, birbirini tamamlamanın önemini hiç unutmadan, bunu pırıl pırıl Leninci ideolojimizle birleştiriyoruz. Hem bireyler olarak harekete yararlı yönlerimizi, hem kadrolar olarak birbirini tamamlayıcı örgütlenme ve çalışma biçimimizi geliştiriyoruz. Menşevikler gibi kendi içine yıkıcı, burjuvaziye yapıcı değil, Leninciler olarak partimize, yoldaşlarımıza yapıcı, ilerletici, düşmana acımasız ve yıkıcıyız.

Savaşımın sonucunu Leninci kadrolar belirleyecektir!

Erdal Eren'i saygıyla anacağız devrim savaşımızda yaşatacağız

Sevgili annem, babam ve kardeşlerim!...

Hepinize yürekten sevgi ve saygılar!...

Sizlere bugüne kadar pek sağlıklı mektup yazamadım. Ayrıca konuşma olanağımız ve görüşmemiz de olamadı. Zaten dışardayken de birbirimizi anlayabilecek şekilde konuşamadık. (Bu konuda sizlere karşı büyük oranda hatalı davrandım. Ancak bunu size saygı duymadığım, bu nedenle böyle davrandığım şeklinde yorumlamamanızı dilerim.) Bu nedenle sizlere anlatacağım,konuşacağım çok şey var, ancak olanak yok. Düşüncelerimi bu mektupla anlatmaya çalışacağım. Şu anda ne durumda olacağınızı tahmin ediyorum. Ama çok açıklıkla söylüyorum ki, benim moralim çok iyi ve ölümden de korkum yok. Çok büyük bir ihtimalle bu işin, ölümle sonuçlanacağını çok iyi biliyorum. Buna rağmen korkuya, yılgınlığa, karamsarlığa kapılmıyorum ve devrimci olduğum, mücadeleye katıldığım için onur duyuyorum. Böyle düşünmem, böyle davranmam halka ve devrime olan inancımdan ileri gelmektedir. Ölümden korkmadığımı söylemem, yaşamak istemediğim, yaşamaktan bıktığım şeklinde anlaşılmamalı. Elbette ki hayatta olmayı ve mücadele etmeyi arzularım. Ancak karşıma ölüm çıkmışsa, bundan korkmamam, cesaretli karşılamam gerekir.

Biliyorsunuz ki; bu ceza işlediğim ıddia edilen suçtan verilmedi. Asıl amaçlanan, böyle bir olayla gözdağı vermek ve mücadeleyi engellemek hedefine dayalıdır. Bu nedenle, sizin de bildiğiniz gibi, kendi hukuk kurallarını çiğneyerek bu cezayı verdiler.

Cezaevinde yapılan (neler olduğunu ayrıntılı bir biçimde öğrenirsiniz sanırım) insanlık dışı zulüm altında inletildik. O kadar aşağılık, o kadar canice şeyler gördüm ki, bu günlerde yaşamak bir işkence haline geldi. İşte bu durumda ölüm korkulacak birşey değil, şiddetle arzulanan bir olay, bir kurtuluş haline geldi. Böyle bir durumda insanın intihar ederek yaşamına son vermesi işten bile değildir. Ancak ben bu durumda i护ademi kullanarak ne pahasına olursa olsun, yaşamımı sürdürdüm. Hem de ilerde bir gün öldürüleceğimi bile, bile bile... Sizlere bunları anlatmamın nedeni; yaşamaktan bıktığım, ya da meselenin önemini, ciddiyetini kavramadığım gibi yanlış bir düşünceye kapılmamanız içindir. Bütün yapılanlar, başımdan geçenler kinimi binlerce kez artırdı ve mücadele azmimi körükledi. Halka ve devrime olan inancımı yok edemedi. Mücadeleyi sonuna kadar, en iyi bir şekilde yürütmek ve yükseltmekten başka bir amacım yoktur.

Mesele benim açımdan kısaca böyle. Ancak sizin açınızdan daha farklı daha zor olduğunu biliyorum.

Anne, baba ve evlat arasındaki sevgi çok güçlüdür, kolay kolay kaybolmaz. Ve evlat acısının da sizin için ne derece etkili olacağını biliyorum. Ama ne kadar zor da olsa, bu tür duygusal yönleri bir tarafa bırakmanızı istiyorum. Şunu bilmenizi ve kabul etmenizi isterim ki, sizin binlerce evladınız var. Bunlardan daha niceleri katledilecek, yaşamlarını yitirecekler ama yok olmayacaklar. Mücadele devam edecek ve onlar mücadele alanlarında yaşayacaklar.

Sizlerden istediğim bunu böyle bilmeniz, daha iyi kavramaya çaba göstermenizdir. Zavallı ve çaresiz biriymişim gibi ardımdan ağlamanız beni yaralar. Bu konuda ne kadar güçlü, ne kadar cesur olursanız, beni o kadar mutlu edersiniz.

Hepinize özgür ve mutlu yaşam dilerim.

Devrimci selamlar.

Oğlunuz ERDAL

Erdal Eren uzun süredir idam hükmüyle cezaevindeydi. Ama devrimci savaşın gücünden korkan burjuvazi, idam kararını uygulayamıyordu. Karar burjuvazinin devrimci güçlere karşı saldırısının yoğunlaştığı 12 Eylül'den sonra uygulanabildi. Bu da gösteriyor ki, idamlara baskılara karşı ana güvence, devrim savaşını yükseltmek, devrimi başarıya götürmektir.

Erdal Eren, ölümün üzerine devrimci onuruyla yürüdü. Erdal Eren, tutumuyla, son mektuplarıyla burjuvazinin yenilgisinin yakın olduğunu müjdeleyerek öldü. Bu genç devrimciyi saygıyla anacağız, savaşımızda yaşatacağız. Onun ve onun gibilerinin hesabını devrimle soracağız.

Sevgili babam,

Bu mektubu senin mektubun elime geçmeden önce yazmıştım. Ama göndermeye fırsat bulamadım. Ek olarakta bunları yazma ihtiyacını duydum.

Zannederim önce yazdığım kısımda mektubuna cevap bulacaksın.

Baba, bu mektubu sizi teselli etmek için yazmadım. Yani sizi teselli için yalana başvurmadım, gerçekleri, düşüncelerimi yansıtmaya çalıştım. Çünkü böylesinin doğru olacağına inanıyorum.

Mektubunda bu acıya dayanamayacağını söylüyorsun. Ben nice dayanılmayacak acılara dayanıldığına tanık oldum. Kaldı ki sen güçlü bir insansın. Kendini kapıp, koyvermediğin sürece ve biraz da benim bakış açımla bakmaya çalışırsan, böyle birşey olmaz inancındayım.

Bildiğiniz gibi benim değerli arkadaşım Necdet ve daha önce de Deniz'ler aynı şekilde katledildiler. Ama korkusuzca, cesurca, yaraşır bir şekilde ölmesini bildiler. Elbette ki böyle bir durum gene de kolay yenilmeyen acılar verir. Ancak ben böyle bir durumda üzülüp ağlamadım. Çünkü bu onların anısına saygısızlık olurdu. Yapılması gereken tek ve doğru şey, acımızı öfkeye dönüştürerek onların bıraktığı yerden yürümektir. Siz de böyle davranırsanız benim gücüme güç katarsınız.

Babacığım, şunu da belirtmek isterim ki, sana ve inançlarına büyük saygı duyuyorum ve bu konudaki isteğinle yalnız ve yalnız benim iyiliğimi istediğini biliyorum. Fakat benden böyle birşey istemekle beni zor duruma sokuyorsun. Çünkü böyle bir inanca sahip değilim. Anlamaya çalışacağını ümit ediyorum. Durumun böyle olması, bizim çok farklı nitelikteki insanlar olduğumuz anlamına gelmez. Çünkü biz, birbirimize çok güçlü bağlarla bağlıyız. Birbirimizin parçası, "Baba, Oğuluz".

Ellerinizden öper, hürmetle kucaklarım.

Oğlun ERDAL

Cezaevlerinde devrimci kinimiz daha da bil niy r

Yoldaşlar,

Faşist cunta 12 Eylül'den bu yana son hızla ülkenin her yanında, her alanda yığınsal tutuklamalar, işkence ve baskıyı yoğunlaştırıyor. Bu alanlardan biri de cezaevleridir.

Faşist cuntanın yönetime el koymasından sonra, Ankara Mamak Cezaevi'nde, beklendiği gibi, baskılar daha çok arttı. 12 Eylül öncesi, hapishanede görüş vb. işlemleri tutuklular denetliyordu. Koğuş kapılarını açık tutma, ocak bulundurma, yayın-bildiri, her türlü iletişim ve haberleşme olanağı vardı. Ve bu dönemde çalışmayı yürüten bir komite (DY, HK, DK) vardı. Bütün eylemleri komite planlıyor ve yürütüyordu. Daha sonra DK ile ilişkiler iyi bir platformda gelişti. DK, *İşçinin Sesi*'nin de olduğu bir komite önerdi. Fakat komiteler dağıtılınca bu gerçekleşmedi.

Yoldaşlarımız, cezaevinde de eğitimlerini sürdürdüler. Eğitim programı Yaz Taarruzu'nda yapılan çalışma biçimindeydi (soru-cevap biçiminde). Gerek çalışma biçimi, gerekse okunan kitaplarla hemen dikkatleri çektiler. Cezaevindekilerde genel olarak düzey düşüktü, birçok kişi bu çalışmadan etkilendi. Yoldaşlarımızın hazırladığı proğram ve onların denetiminde eğitim çalışması yapıldı.

28 Ağustos'da zemin kattaki koğuşlar arama bahanesi ile havalandırmaya çıkarıldı. Hepsi yere yüzükoyun yatırıldı. (100'den fazla insan ve bunların içinde Leninciler de vardı.) Komandolar meydan dayağı attılar. Bu olay sırasında Mustafa Yalçın öldürüldü. Basında hastalık diye yansıdı. Bu olaydan sonra bir hafta gazete gelmedi. Ölüm haberi radyodan öğrenildi. O gece erkek koğuşlarının birinde saygı duruşu başlatıldı. Ardından ant içildi. Bu saygı duruşundan sonra bütün koğuşlar arandı. Bu arama sırasında her türlü kitap (ders kitapları da dahil), roman, birikmiş gazete ne varsa topladılar. İki gün sonra komandolar, yemek geldiğinde "yemek duası yapacaksınız, yoksa yemek vermeyeceğiz" dediler. Diğer koğuşlarla haberleşerek dua etmemeye ve yemek almamaya karar verildi.

Faşist cuntanın yönetime el koyması 12 Eylül sabahı yapılan anonstan öğrenildi. Ardından tutuklu er muamelesi başladı. Sabah akşam duyulan konuşmalar şunlardı: "Tuvalete gidebilir miyim komutanım", "git", "sağol komutanım" ve "sigaramın külünü dökebilir miyim komutanım "dök", "sağol komutanım". Sonra uygun adım yürütmeler, yürüyüş sırasında şovenist marşlar! Koğuşlar içinde de yerinde sayarak marş söyletiliyordu. 12 Eylül'den sonra, işi sistemleştiriyorlar. Günlük program veriliyor. Şöyle: 6 kalkış, 6-7 temizlik, 7-8 kahvaltı, 8-9 koğuş içinde yerinde sayarak marş söyleme (bilinen şovenist marşlar), 9-9.20 sayım, dayak, sözlü sınav, 9.20-9.40 kitap okuma (Atatürk ilkeleri ve İnkilâp Tarihi, buradan sorular), 9.40-10 istirahat, 10-10.40 marş, istirahat 11-11.40 kitap okuma, 11.40-13.30 yemek, 13.30-14.30 kitap istirahat, 14.30-15.30 marş istirahat, 15.30-16.30 kitap istirahat, 16.30-17.30 marş, 17.30-19.30 yemek, 19.30-20. sayım, 20-21.30 kitap, 22.30 kesin yatılacak. Adamlar gerçekten eğittiklerini sanıyorlar.

Hapishaneleri devrimci savaşımımızdan çalınmış bir zaman olarak değil, sınıf savaşının en sert biçimler aldığı bir okul olarak değerlendiriyoruz. Baskının en ağır olduğu koşullarda da devrimci ajitasyon ve propagandayı yürüten yoldaşlarımızla ve tüm devrimcilerle dayanışmayı yükseltelim.

Evet Yoldaşlar, Mamak Cezaevi'nde yoldaşlarımız her zaman olduğu gibi yine ideolojik çalışmalarına ara vermeksizin devam ediyorlar. Tüm baskılar, işkenceler komünistleri durdurmuyor, durdurmayacak. Leninciler hayatın her alanında olduğu gibi cezaevinde de savaş bayrağını yükseltiyorlar. Devrimci ajitasyon propagandayı baskının en ağır olduğu anlarda da yürüten yoldaşlarımızla ve tüm devrimcilerle dayanışma görevimizdir.

Baskılar, işkenceler savaşımımızı durdurmayacak!

Yaşasın Leninci TKP!

Faşizmi ininde geberteceğiz!

Mamak Cezaevi'ndeki Devrimcilerle Dayanışma Komitesi

MUHABİR GURUPLARI

Faşist cunta emekçinin gelirini gaspediyor

Menşeviklerin "yurtsever" generali Evren'in "yurtsever" öncülüğünde 12 Eylül darbesi geldi. Faşist darbe parlamentoyu rafa kaldırdı. Burjuvazi kendi yasalarını bile beğenmedi çünkü bu yasalarla yönetemez olmuştu. Bir cumhurbaşkanı bile seçemez olmuştu. Devrimci durum derinleşiyordu. Burjuvazi bu gelişmeyi dönek ve devrim kaçkını menşeviklerden daha iyi görüyordu.

Menşevikler, devrimci durumda partimizi oportünizmin bataklığına götürdüler, fraksiyonlar tekkesine çevirdiler, Lenincilere saldırdılar, kuyrukçuluk yaptılar. İşte bunun için burjuvazi faşist darbeyi sahneye koyabildi.

Faşist darbe yeni zamlarla birlikte geldi. 12 Eylül'den bu yana pisayadaki ihtiyaç maddelerinin çoğunun fiyatı iki katına çıktı. Cunta ücretlere sözde yaptığı %70'lik zammın iki katını çoktan aldı götürdü.

Emekçi köylü, üretmiş olduğu ürünün karşılığı olan paraları hâlâ alamadı. Tütün üreticilerinin avansını kaldırdılar. Tütün ekimini kısıtladılar, izne bağladılar. Tüccara göre kalitesi düşük olan tütünler düşük fiyatla alınacakmış.

Pancar taban fiyatları 4 lira olarak belirlendi. Oysa şekere kilo başına %24 zam yaptılar. Öte yandan, üzüm ve pamuk üreticileri, Tariş'den ürünlerinin karşılığı olan paraları alamazken, Tariş, üreticilerin alınteri olan milyonlarca lirayı, üreticiye sormadan Türk Silahlı Kuvvetlerini Güçlendirme Vakfı'na "bağışladı". Bu bağış değil resmen gaspdır!

Aynı gasp tüm kamu kesiminde uygulanıyor. Bakanlığın yayınladığı genelgeyle, tüm personelin maaşının en az %1'ini 8 Ocak'dan önce Silahlı Kuvvetleri Güçlendirme Vakfı'nın banka hesabına yatırması sağlandı. Ayrıca kamu kesiminde işçileri memur yapıyorlar.

Menşevikler daha hâlâ bu darbeye faşist demiyor. Menşeviklerin Sesi radyosu, faşist terör ve cinayet odaklarını açığa çıkaralım diyor! Sanki darbe anti-faşist de, faşistleri cezalandıracak! Faşist darbeciler sağa da sola da karşıyız propagandasını bilinç bulandırmak için yapıyorlar. Menşevikler de buna hizmet ediyorlar.

Biz Leninciler var gücümüzle, tüm enerjimizle gerçekleri anlatıp, halkımızı devrime götüreceğiz. Yaşasın Leninci TKP!

İzmir

Devrim hareketi enerji topluyor

12 Eylül darbesi karşısında biz Leninciler hiç de şaşırmadık. Devrimci öngörüye sahip olan Leninci hareket, ülkenin hızla keskin bir dönemece doğru ilerlediğini önceden görmüştü. Yalnızca görmedi, bu dönemeç devrim olsun diye üzerine düşen görevleri yerine getirebilmek için özveriyle çalıştı. Menşeviklerin ise ne devrime inançları, ne de devrim yapmak gibi bir iddiaları vardı.

Gelişmeleri önceden görebilme yeteneği TKP'nin Leninci kanadına Türkiye devrim hareketinde, öncü işçiler arasında büyük bir saygınlık ve güven kazandırdı. *İşçinin Sesi,* faşist teröre rağmen devrimci çevrelerde aranan bir yayın oldu. Bu durumda yayın ağımızı daha da genişletmek, daha geniş kesimlere uzandırmak zorundayız.

İzmir'de tutuklamalar yoğun olarak sürüyor. Sıkıyönetim, yalnızca Kasım ayında 1267 kişinin tutuklandığını açıkladı. Bu tutuklamalar devrimcileri, emekçi halkı sindirmeye yöneliktir. Tutuklananlar arasından bir İGD'linin konuşması sonucunda beş İGD'li daha içeri alındı. Aynı kişinin bizim yoldaşlarımızın adını verdiğini de öğrendik.

Fabrikalardan öncü işçileri atıyorlar. Özellikle Tariş'den listeler halinde devrimci işçi, işinden atıldı. Ayrıca bir sendikacı, Gaziemir'de göz altındayken tanık olduğu bir olayı anlattı. Petrol-İş'in İzmir Şube başkanı menşevik, içerde diğer sendikacıların faşistlere tavır almalarına karşılık, MİSK'lilere yardımcı oluyormuş. Herhalde baskılar arttıkça menşevikler UDC'nin kapsamını genişletiyorlar!

Şu gün için karşı-devrimin göreceli üstünlüğü açıktır. Bu bir bekleyiş yaratıyor. Ama bu bekleyiş aynı zamanda enerji toplama, ders çıkarma sürecidir. Ekonomik-toplumsal sorunlar her geçen gün ağırlaşıyor. Bu temelde yeni enerji birikimi daha yüksek boyutlarda patlayacaktır. Faşist diktatörlük uzun ömürlü olmayacaktır.

Yaşasın devrim!

İzmir

Menşevikler partiyi batağa sürüklüyor

Biz *İşçinin Sesi* militanları olarak size ilk defa mektup yazıyoruz. Bu yanlıştır, yanlışımızı düzeltiyoruz.

Biz İGD'de ilk ayrılmalar olunca, yöneticilere "haydi sizle Maden-İş'de ya da dernekte tartışalım" dedik. Adamlar "neyi tartışacaksınız" diye sordular. "Parti konusunda ya da ulusal sorun hakkında" dedik. Yöneticiler, "hayır, tartışamazsınız, parti kapalı bir kutudur, içini kimse bilmez, onun için Leninci partiye göre tartışmak yasaktır" dediler. Çünkü tartışmada Leninci gençlerin kazanacaklarını biliyorlardı, onun için bizle tartışmadılar ve biz de örgütlenmemize devam ettik.

Şimdi soruyoruz İ. Bilen'e: Madem TKP kapalı bir kutu, *Tercüman* İ.Bilen'in hayat hikayesini neden anlatıyor? Neden anlatırken de, Cibali Tütün Fabrikası işçisi vb. diye el altından öne çıkarıyor? Çünkü tartışmayı boğarak siz TKP'yi burjuvazinin hoşuna gider duruma sürüklüyorsunuz da ondan.

Leninci gençler olarak biz, pazar yerlerinde, cezaevindeki arkadaşlarımız için kampanya açtık.

Yaşasın TKP'nin Leninci kanadı!

Yaşasın Komünizm!

İzmir, Gültepe

5. Kongre'yi boşlayamazsınız

Menşevikler, "herkes kongre çağrısı yapamaz. Bu, Genel Sekreter ve MK'nın bileceği bir iştir" diyorlardı. Bu düşünceyi militanlar, taban arasında da epey yaygınlaştırmışa benzerler. Bir öğretim üyesiyle yaptığımız konuşmada bize "Kongre benim için hiç de önemli değil" dedi. Bu tutumun tüzüğe ve disipline aykırı olduğunu söyledik ve Lenin'in şu sözlerini hatırlattık:

"*Gerçek* bir partinin meydana getirilmesi yolunda ilerlediğimiz ölçüde, sınıf bilincine varmış işçi, proleter ordusunun neferinin anlayışıyla anarşist lâflar eden burjuva aydınının anlayışını ayırdetmeyi öğrenmelidir; bir parti üyesine düşen görevlerin sadece sıradan üyeler tarafından değil, 'tepedekiler' tarafından da yerine getirilmesini *istemeyi* öğrenmelidir" (V.İ. Lenin, *Seçme Yapıtlar,* İngilizce basım, Moskova 1947, c.1, s.326).

Kongre çağrısını "tepedekilere" bırakıp *koyun* psikolojisini benimsemekle bu "aydınlar" gerçekte anarşik bir parti yapısına taptıklarını gösteriyorlar. Daha doğrusu bir komünist partisinin ne olduğunu *anlayamıyorlar.* Menşeviklerin kör idealizasyon kaçamağıyla 5. Kongre'yi boşlama çabalarına karşı savaşacağız.

Komünist selâmlar.

İzmir

Radyo yayını yollarını bulalım

Biz *İşçinin Sesi* yayınlarının, *Zayıf Halka*'nın, *Ne Yapmalı*'nın eğitimlerini yapıyoruz. Daha yeni başlayan sistemli okuma ve eğitim çalışmalarımızla Leninizmi öğreniyoruz.

Devrimi gerçekleştirmek isteyen her devrimcinin görevi Leninci ideolojiyle donanmaktır. Leninizmin yolundan yürüyen *İşçinin Sesi* halkın geniş yığınları arasında devrimci propaganda ve ajitasyon yürütecek yetenekli kadronun yetişmesine öncülük edecek tek organdır.

12 Eylül faşist darbesiyle Türkiye'de finans-kapital en son kozunu uyguluyor. Bu faşist darbeyle oportünizmin ve dar kafalıların yüzleri ortaya çıktı. Oportünistler de, "solcu" guruplar da faşist cuntayı doğru değerlendiremiyorlar. Oportünistler faşıst dememeye özel dikkat gösteriyorlar, "solcular" da şimdiye dek her yönetime faşist dedikleri için, buna ne diyeceklerini şaşırıyorlar.

TKP'nin Sesi'nde oportünistler aynı mavallarını (Amerikancı, NATO'cu, Atatürkçü olmayan, askersel darbe, askeri cunta) sürdürüyorlar. Faşist generallere faşist MHP'yi şikayet ediyorlar! Faşizmi salt MHP ile sınırlandırarak bir iki yıldır halkın bilincini bulandırdılar. Şimdi de faşist cuntaya MHP'li örgütlerin, katillerin üzerine gitmesini söylüyorlar.

Bu gelişmeler en doğru ve en ilkeli siyasetin *İşçinin Sesi* olduğunu bir kez daha kanıtladı. Yürükoğlu yoldaş bundan iki yıl önce faşizmle devrimci durumun ikiz kardeş olduğunu açıklamıştı. Ya faşizm, ya ileri demokratik halk devrimi ikilemini ortaya koymuştu.

Faşist cunta yasalarıyla, uygulamalarıyla faşizmi yerleştirmeye çalışıyor. Halk yığınlarında hoşnutsuzluk, suskunluk içinde bir bekleyiş var. Komünistlerin görevi, faşizmi her alanda sergilemek, gazete aracılığıyla faşizmin pisliklerini ortaya çıkarmak, yığınları faşizme karşı harekete geçirmek için fabrikalarda, mahallelerde işçi sınıfının öncülüğünde gerçekleşecek devrimin propaganda ve ajitasyonunu sürdürmektir.

Komünistler bütün olanaklarını sonuna kadar zorlayarak daha büyük görevlerin üstesinden gelirler. Benim önerim, Leninizmin sesini daha geniş yığınlara duyurmak için radyo yayını yapmanın yollarını bulmaktır. Oportünistler olanaklarını, burjuva demokrasisinin kuyrukçuluğunu yaparak harcıyorlar. Bu olanaktan yığınların bilincini bulandırarak "yararlanıyorlar". Doğrusu geniş yığınları radyo başına da çekemiyorlar. Leninci TKP'nin gerçek sesini duyurmak yararlı olur.

Burjuvaziye karşı savaş, oportünizme karşı savaştan ayrılmaz!

Kahrolsun faşist cunta!

Ankara

Oportünizme karşı savaşım burjuvaziye karşı savaşımdan ayrılmaz

Hızla değişen dünyamızda değişime ayak uyduranlar, iyiden, doğrudan yana yer alanlar yaşamını sürdürüyorlar. Bu değişime ayak uyduramayanlar çürüyüp, yıkılıp gidiyorlar.

Faşist darbeden sonra bu gerçek bütün açıklığıyla yaşandı. Bu dönemden çeşitli yönleriyle alınacak çok dersler vardır. Biz burada sınıf savaşının barikatları olan üretim merkezi fabrikalardan yazacağız.

Dostlar, işçi sınıfımızın tarihine ve bugününe bakmak ve hatta dünya işçi sınıfının tarihini inceleyerek günümüzü değerlendirmek her Lenincinin işidir. Ülkemizde 1968-1980'li yıllar arasında sınıfsal savaşımın en sertleştiği, devrimin nesnel koşullarının giderek olgunlaştığı bir tarih sürecidir. İşte bu koşullarda işçi sınıfımız atağa kalkmıştır.

İşçi sınıfının bu koşusunu engellemeye çalışanlar var. Geçici yavaşlamalar da olsa işçi sınıfımız saflarını temizleyerek hedefine koşuyor.

Bu koşu içerisinde işçi sınıfına kenardan küfredenler içinde bulunup da çelme takmak isteyenler, koşuda yorulup kalanlar, arkadan nalları toplayanlar ön safa geçip hedef şaşırtanlar çoktur. Her zaman da olmuştur. Ama işçi sınıfı hedefine mutlaka ulaşmıştır. Sınıf kardeşleri gibi ülkemiz işçi sınıfı da hedefine varacaktır.

Tarihsel olarak işçi sınıfımız 15-16 Haziranları, DGM'leri, 1 Mayısları yaşamıştır. Bunları böyle söyleyip geçmek tarihi araştırıcı gözle inceleyerek dersler çıkarmayı gözardı eder. Biz ise bu olayların birkaçını yaşadık. Bunlardan en sıcağı üretim merkezlerinden çıkan DGM eylemidir. Biz İzmir Aliağa Rafinerisi işçileri olarak bu eyleme en aktif biçimde katıldık. Emekçi halkımıza karşı görevlerimizi yaptık, yapacağız.

DGM hareketi bize çok şeyler öğretti. Bunun ışığında olumlu dersler çıkardık. O zamanlar Petkim-İş Sendikası'nın başında bulunan, kendisini bize "en devrimci, en sosyalist olarak lânse etmeye çalışan Mehmet Kılınç'ı iyi tanıdık. Bu keskin virajda o burjuvazinin yanında yer aldı. İşçi sınıfımız bunu iyi değerlendirdi. Hesabını sordu ve tarihin çöplüğüne attı.

Yakın geçmişimizde "İzmir Ayaklanması" oldu. Devlet Tariş İşçileri üzerinde terör estirdi. İlk etapta Tariş işçileri "barikatlar" kurarak başarılı oldular. İkinci etapta devlet tüm güçleriyle barikatlara yüklendi. Barikatlar yıkıldı. 3500 emekçi kapı dışında kaldı. Bu ayaklanmada kimlerin nerede, ne ölçüde yer aldığını gençlik ve partiler düzeyinde açmayacağız. Burada yiğit Aliağa işçileri olarak bizler ne yaptık? Ona değineceğiz.

Her bölgenin, her yörenin kendine özgü stratejik yerleri vardır. Ege bölgesinin stratejik alanı tartışmasız Aliağa Rafinerisi'dir. Tariş işçileri barikatı kurduğu zaman tüm gözler bizim işyerimize döndü, fakat biz aktif bir dayanışma içerisine giremedik. Sebep ararsan çok. Kaşın kara, gözlerin ela v.s. Bize şu yanıtlar geldi: Rafineri öyle "küçük" eylemler için hareketin içine girmez. (Kimbilir belki devrim yapmak için saklıyorlardır!) Ne acı ki bizler "bize değmeyen yılan bin yaşasın" mantığına itildik. Öyle istediler.

Belki yılan bize de gelir korkusuyla nöbetler tuttuk gece gündüz. Tariş işçileriyle ekmekli, somunlu, biraz da parasal dayanışmaya girdik. Tam da liberallerin tavrıyla. Aliağa Rafinerisi işçileri olarak ne yazık ki dayanışmamızı böyle gösterdik. Bir de duyuyoruz ki Türk-İş'e bağlı sendikalar dahi üretimi durdurarak dayanışma göstermişler. Kıyaslaması sizden.

Evet arkadaşlar, bizler 20 bin emekçi ailesi sokakta aç susuz gezerken, üzerimize düşen görevi yapmadık, yapamadık. Daha doğrusu liberal anlayışlı, oportünist zihniyetli şube yöneticilerimiz bizlere yaptırmadı.

Bütün bunlar ders oluyor. Aliağa Rafinerisi işçilerinin burjuvaziye karşı savaşımlarının önüne geçen herkesi ezip geçeceğiz. Burjuva reformist anlayışı, oportünizmi, kısacası her boydan ve soydan gelecek sapık akımları, *İşçinin Sesi*'ni kendimize rehber edinerek, Leninizm yolunda örgütlü savaşımı yükselterek ezeceğiz.

Zafer her yerde ve her zaman olduğu gibi Aliağa Rafinerisi'nde de Lenincilerin olacaktır.

Komünist selamlarımızla

Aliağa

MUHABİR GURUPLARI

Tarihin bize yüklediği onurlu görevin bilincindeyiz

Yoldaşlar,

Görevlerimizi daha iyi yapabilirdik, eksiklerimiz olmuştur, ama yine de, bir an bile Türkiye devriminin önemini ve tarihin bize yüklediği onurlu görevi unutmuş değiliz. Zaten istesek de unutamayız. İşçi sınıfı gün yirmidört saat çalışıyor, üretiyor. Komünistler de öyle. *İşçinin Sesi* gerçekten ve gerçekten işçi sınıfımızın sesidir, gerçek komünistlerin sesidir. *İşçinin Sesi* yalnız Türkiye içinde değil, bütün dünyadaki, birbirlerinden binlerce kilometre uzaktaki gerçek komünistleri birbirine bağlıyor, sıkılmış tek bir yumruk gibi örgütlüyor. Ne sayede? Üreticiliği sayesinde, ürettiği doğru ideoloji sayesinde. İşte, bu nedenledir ki, *İşçinin Sesi*'ne bağlanan her insan, her organ bir an bile görevini unutamaz. Unutsa bile *İşçinin Sesi* hatırlatır. *İşçinin Sesi* insanlara ne yapacaklarını, ne yapılması gerektiğini duruca ve açıkça anlatır, öğretir. Gerçek kurtuluş yolunu gösterir ve gösteriyor.

Yoldaşlar, sözü istemeden uzattık, bağışlayın. *İşçinin Sesi* hareketi hiç abartmasız hızla yayılıyor ve gelişiyor. *İşçinin Sesi* bir yıl önce Filistin Kurtuluş savaşının içine girdi, dağ başlarında, sapa kırlarda, şehirlerde, devrimci Filistin örgütlerinin saflarında okunuyor. Hem de nasıl? Emperyalizmin bekçi köpekleri İsrail'in ve faşist Said Hattat'ın top, tüfek ve bomba gürültüleri altında okunuyor. *İşçinin Sesi*'nin her sayısını sabırsızlıkla bekliyoruz ve gelen her sayıyı çoşku ile okuyoruz. *İşçinin Sesi* yolumuzu, kafalarımızı aydınlatan en büyük ışık.

Yoldaşlar, şimdi Beyrut'un sokaklarını bizim belgilerimiz süslüyor. Devrimci örgütlere ve insanlara 12 Eylül faşist darbesiyle ilgili TKP Eşgüdüm Komitesi'nin bildirisini ulaştırdık ve ulaştırıyoruz. Yürükoğlu yoldaşımızın *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye* kitabının Arapçasından 150 tane elden dağıttık. Yalnız Türkiyeli devrimciler değil, Arab devrimciler, özellikle Filistinli devrimciler bize sempatiyle bakıyorlar. *İşçinin Sesi* hareketi varlığını dosta ve düşmana kabul ettirdi. TKP oportünizmi hızla açığa çıkıyor ve onun iğrenç yüzü görülüyor. İşçi sınıfımızın başına bela olmuş bu devrim kaçkınlarının eceli yakındır. TKP Leninciler, ideolojik savaşı büyük ölçüde kazandılar. Örgütsel savaş da mutlaka kazanılacaktır.

Yoldaşlar, *İşçinin Sesi*'nin her sayısında pek çok konuya yeni açılımlar getiriliyor. Örneğin Küba devriminin dersleri, Ekim Devrimi'nin 63. yıldönümünde proleter enternasyonalizminin anlamı, Türkiye devriminin önemi ve Türkiye işçi sınıfının ve komünistlerinin onurlu tarihi görevleri, TKP'nin 60. kurtuluş yıldönümü üzerine Yürükoğlu yoldaşın TKP içi savaşa, Polonya olaylarına ve Afganistan Devrimi üzerine getirdiği açılımlar çok beğenilmiştir. Yürükoğlu yoldaşın ve *İşçinin Sesi* hareketini yürüten tüm yoldaşların cesaretlerine hayranız. Gerçekleri acımasızca ortaya çıkarıyorlar. Bizler yürekten inanıyoruz ki, namuslu ve doğru olanlar açık konuşur ve savaşı da onlar kazanır. İşçi sınıfımıza yaraşır onurlu tavır budur. Kafalarını ve göğüslerindeki yüreklerini işçi sınıfının ve halklarının kurtuluşuna adayanların korkuları yoktur, veremeyecekleri hesapları yoktur. Korkacak olanlar burjuvazi ve onların işçi sınıfı içindeki beşinci kolları oportünistlerdir.

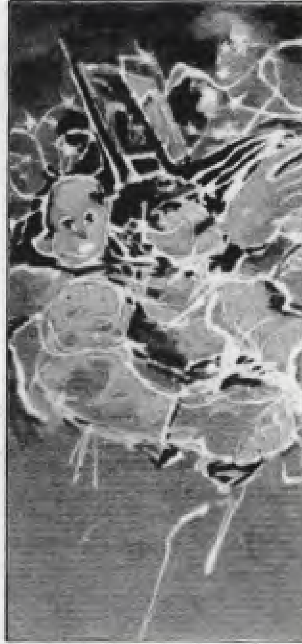
Yoldaşlar, gerçekten "Türkiye'de devrim sosyalist sistem ve dünya devriminin çıkarları (ki bunlar hiçbir zaman çelişmez) açısından çok büyük bir işlev görecektir". Büyük Ekim Devrimi nasıl dünyayı sarsmışsa Türkiye devrimi de dünyayı sarsacak, emperyalizmin ve kapitalizmin canına okuyacaktır. Bunu burjuvazi de biliyor, emperyalistler de biliyorlar. Ama bizim menşeviklerimiz biliyorlarsa da söylemiyorlar. Bizler devrimimizin önemini biliyor, işçi sınıfımızın ve komünistlerin görevlerini anlıyor ve savaşa varız diyoruz. Çalışkanlıkta ve fedakârlıkta Vietnamlı yoldaşlarımızı örnek almalıyız, alıyoruz. Partimizin öncülüğünde halkımızla birlikte kızıl ordumuz faşizmi ininde gebertecektir!

Hepinize hepimizden en sıcak selamlar.

Yaşasın Lenenci TKP'miz, kahrolsun oportünistler!

Kızıl orduyu kuracağız, askeri faşist diktatörlüğü yıkacağız!

Kızıl Yıldız
Beyrut

Evren'e suikast yapılmış

Yoldaşlar,

Geçenlerde İzmir'de Kenan Evren'e karşı bir suikast yapıldığı söylentisi yayıldı. Bu söylentinin yayıldığı gün, İzmir'de olağanüstü güvenlik önlemleri alınmıştı. Duyduğumuza göre İzmir'e çevreden asker yığılmış.

Aynı hafta içinde Menşevikler TKP imzalı pullama yapmışlar ama o kadar az pullamışlar ki, sadece bir arkadaştan duyabildik. Pulda şunlar yazılıymış: "Tutuklamalara, işkencelere ve askeri cuntaya karşı demokrasi savaşımı"

Selamlar

İzmir

Kurtuluşumuz devrimdedir

Değerli yoldaşlar, faşist diktatörlük altında bulunduğumuz bu dönemde, burjuvazi işçi ve emekçi halka karşı baskı ve zulüm yapıyor. Burjuvazi, biz işçileri ve emekçi halkı zorla fazla üretime zorluyor.

Küçük fabrika ve atölyelerde, bugünkü ekonomik durumu göz önüne alarak ücret talep ettiğimizde, patron bize, kapıyı gösteriyor. Burjuvazi ekonomik ve toplumsal bunalımın yükünü biz işçilere, emekçi halka yüklemek istiyor. Tüm haklarımız kısıtlandığı halde faşist cuntaya karşı her türlü mücadeleyi seve seve vereceğiz. Bulunduğumuz bölgede örgütleniyoruz. İşçi muhabir gurubu kurduk. Atölyelerde çalışıyoruz. Gazetemiz *İşçinin Sesi*'ni artık daha iyi okuyacağız. Çünkü biz kurtuluşumuzun devrimde olduğunu kavradık. *İşçinin Sesi* doğru çözüm yolunu gösteriyor!

İstanbul

Menşevikler ihbarcılık yolunda ilerliyorlar

Yoldaşlar selâm size, binlerce selâm.

Biz İzmir'in ...semtinde Lenenci neferleriz.

Siz yoldaşlarımıza burada son gelişen olaydan bahsedeceğiz. Bu günlerde Türkiye'nin birçok yerinde olduğu gibi ...'da da asker-polis işbirliği içinde sık sık operasyonlar düzenleniyor. Özellikle yoksul emekçi mahallelerinin yolları kesilip devrimciler aranıyor. Bunlar olayın alışılmış yanı. İşçi sınıfı hainleri oportünistlerin gizli ihbarları da alışılmış bir olaydır. Ama bu kez, eski İGD kadrolarından KUBİLAY asker ve polis arabalarının önüne oturup, hiç yüzü kızarmadan Lenincilerin evlerini dolaştırıyor. Bu yüzden Lenincilerin evleri basılıp, Leninciler içeri alınıyor. Ama Lenincilerin iradesi karşısında birşey elde edemiyorlar. Lenenci örgütlenmenin, Lenenci savaşımın başarısı kanıtlanıyor.

İzmir